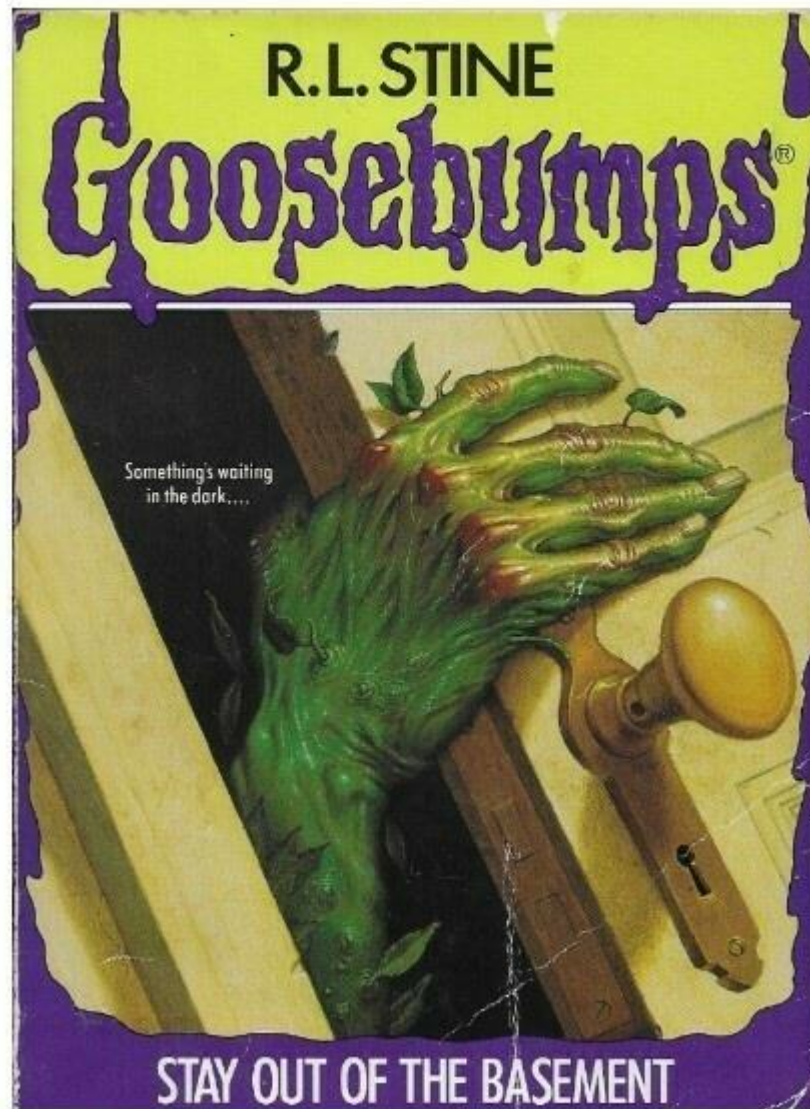

РОБЕРТ Л. СТАЙН

МУРАШКИ ПО ШКІРІ

ЦЕ ПРОСТО ВБ'Є ВАС

**Автор перекладу Дмитро Нікіфорук
Телеграм @Nikiforuk
Спільнота телеграм <https://t.me/MSPages>**

СТЕРЕЖИСЬ ПІДВАЛУ

1

- Агов, тату, лови!

Кейсі кинув диск фрисбі через охайну, зелену галявину. Батько скривився, мружачись проти сонця. Фрисбі вдарився об землю, і навіть встиг підстрибнути кілька разів, перш ніж закотився під живопліт позаду будинку.

- Не зараз. Я зайнятий, — відповів доктор Брюер, різко розвернувшись і пішовши до будинку. Двері з москітною сіткою голосну стукнули зачиняючись за ним.

Кейсі розгублено пригладив своє світле волосся назад.

- Та що з ним не так? – спитав він у своєї сестри Маргарет, яка спостерігала за цією сценою, обпершись на дерев'яну стіну червоного гаража.

- А то ти не знаєш, — мовила вона тихо. Вона обтерла руки об свої джинси, та запрошуючи підняла їх. – Давай я з тобою покидаю фрисбі хоч не довго.

- Добре, — погодився Кейсі, без особливої радості в голосі. Він поплентався, щоб дістати фрисбі з під штучного паркану з рослин.

Маргарет підійшла ближче. Їй було трохи шкода Кейсі. Вони з татом завжди були дуже близькими. Постійно кидали м'яч, грали у фрисбі або просто різалися в приставку. Проте зараз було схоже що у доктора Брюера більше не було часу на подібні забави.

Високо підстрибуючи, щоб спіймати подачу, Маргарет усвідомила що їй шкода і себе також. Тато змінив своє ставлення і до неї. Взагалі, з того моменту як він почав проводити весь свій час внизу в підвалі, він майже не сказав їй жодного слова.

Вона подумала що він навіть перестав називати її Принцескою. Хоч це й було прізвисько яке вона ненавиділа. Але принаймні це була ознака їх спільної історії чи щось типу того.

Вона запустила червоний диск фрисбі у відповідь. Подача вийшла погана. Кейсі побіг за ним, але спіймати його не вдалось. Маргарет подивилась на залиті сонцем пагорби позаду їх будинку.

Каліфорнія, що тут ще скажеш.

Все тут було якимось дивним. Зараз на календарі була середина зими, проте на небі не було навіть жодної хмаринки, а вони з Кейсі вдягнуті у короткі джинси й футболки, ніби зараз середина літа.

Вона зробила неймовірний стрибок, щоб спіймати фрисбі та впала на газон. Але тріумфально підняла двома руками диск над собою.

- Чий не чи, — пробурмотів Кейсі, взагалі не оцінивши подібний трюк.

- Та ну звісно, це ж ти в сім'ї найкращий експерт у всьому на світі, — Маргарет підколола брата.

- Ну а ти тоді просто притрушена.

- Кейсі, я не розумію, ти хочеш, щоб я далі з тобою грала чи як?

Він знизав плечима.

Маргарет подумала що в ці дні всі були якісь байдужі й роздратовані.

І не важко здогадатися чому саме.

Вона зробила сильний кидок. Диск просвистів у Кейсі над головою.

- От тепер сама і йди за ним, — злотно сказав він, вперши руки в боки.

- Ото не я вже побігла? Сам давай, – огризнулась вона у відповідь.

- Ти йди!

- Кейсі, тобі вже одинадцять років. Кінчай поводитися як дворічний, — Маргарет похитала головою.

- Ой, ну а ти тоді переставай поводитися як однорічна, — пробурмотів він у відповідь, але все ж неохоче пішов за фрисбі.

Це все була провина тата, подумала Маргарет про себе. Всі довкола були напруженими від тоді як він почав працювати вдома. Закрився у підвалі зі своїми рослинами й дивними машинами. Він навіть повітрям подихати майже не виходив.

А коли все ж виходив на вулицю, йому все одно було не до фрисбі.
Від сили приділяв по парі хвилин свого часу кожному з них.
«Мама також мала б це помітити», - подумала Маргарет, коли робила ще один фантастичний забіг, щоб спіймати фрисбі. На заваді її трюкам ледве не стала стіна гаража, що не хотіла рухатися зі свого місця. Але все минулось.
Те що батько постійно був вдома, мало б напружувати й маму також. Але вона удавала що все добре й нічого не відбувається. Проте було очевидно, що вона дуже за нього переживала.
- Тобі просто пощастило, Пузанчик! – крикнув Кейсі.
Маргарет ненавиділа прізвисько Пузанчик, навіть більше ніж Принцеску. В її сім'ї вирішили що це дуже вдалий зворотний жарт, бо вона була такою ж худорлявою як і батько. Маргарет була такою ж високою як він, а від матері їй дісталось пряме коричневе волосся, карі очі та смуглявий колір шкіри.
- Не називай мене так, — вона пожбурила диск брату.
Йому вдалось впіймати його колінами, і в одразу кинути назад.
Далі вони мовчки кидали диск одне одному ще хвилин десять, а то і п'ятнадцять.
- Щось вже спекотно, — перервала тишу Маргарет, шулячись від променів післяобіднього сонця. - Ходімо краще всередину.
Кейсі кинув диск цілячись у стіну гаража. Вона відскочила і впала на землю. Після цього він підтюпцем підбіг до сестри.
- Тато завжди грав довше, — сказав він роздратовано. – І подача в нього набагато краща. А ти кидаєш як дівчисько.
- Ой, відчепись, — відповіла Маргарет, і жартома штовхнула його, коли вони підбігли до задніх дверей. – Ти взагалі кидаєш як шимпанзе, але ж я не скаржусь.
- А за що тата звільнили з роботи? – раптом спитав Кейсі.
Маргарет розгублено закліпала очима. Навіть перестала бігти. Це питання стало для неї сюрпризом.
- Що-що?
Бліде, вкрите ластовинням обличчя брата, раптом стало серйозним.
- Не придурюйся що не почула. Я маю на увазі, що він такого натворив що їм довелось виперти з роботи? – Кейсі повторив запитання, явно відчуваючи дискомфорт.
Вони ще жодного разу це не обговорювали. Хоча минуло вже чотири тижні, як тато був вдома. На них це зовсім не було схоже. Не дивлячись на різницю у віці, вони були дуже близькими.
- Я до того, що ми сюди всі й приперлися, бо тато отримав роботу в Інституті, — продовжив Кейсі.
- Я знаю. Але... ну його просто звільнили, — Маргарет відповіла пошепки, боячись що тато може їх почути.
- Це я й без тебе знаю. Але за що саме його звільнили? Він підірвав лабораторію чи взагалі пустився берега? – всміхнувся Кейсі. Ідея про те, що його тато підірвав цілу інститутську лабораторію йому була до душі.
- Ні, тато нічого там не підривав, — відповіла Маргарет, поправляючи своє чорне волосся. – Ботаніки працюють з рослинами, ти що забув? У них не так багато шансів підірвати щось. Вони разом розсміялися з цього.
Кейсі йшов за сестрою через вузьку смужку тіні, яку відкидав їх невисокий будинок у стилі ранчо.
- Точно не впевнена, що насправді там сталось, — продовжила Маргарет, все ще шепчучи. – Проте я чула як тато балакав телефоном. Думаю він говорив з містером Мартінесом. Це начальник його відділу. Маєш його пам'ятати. Такий невисокий тихий чоловічок, що приходив до нас на вечерю, в той день коли м'ясо на грилі згоріло.
Кейсі згадав його.
- То це той Мартінес звільнив тата?
- Скоріш за все, — прошепотіла Маргарет. – З того що мені вдалось почути, вони говорили про якісь рослини, які вирощував тато, і про якийсь експеримент що пішов не так чи вийшов

з під контролю.

- Але тато дуже розумний,- наполягав на своєму Кейсі. Ніби Маргарет з ним сперечалась чи не погоджувалась. – Якби експеримент пішов якось не так, тато точно знав би як все виправити.

Маргарет лише знизала плечима.

- Це все що мені відомо, — сказала вона. – Ходімо, Кейсі. Нам вже час в середину. Я просто помираю від спраги.

Вона висунула свій язик і застогнала, демонструючи гостру потребу свого організму в хоч якійсь рідині.

- Ти бридка, — відповів на це Кейсі. Він відчинив двері з москітною сіткою ніби для сестри, але потім сам заскочив всередину першим не пропустивши її вперед.

- Хто це там бридкий? – пролунав голос пані Брюер з кухні. Вона відвернулася від раковини, щоб привітати їх. – Хоча можете не відповідати.

Мама сьогодні виглядала особливо втомленою. В кутиках її очей були помітні зморшки, і навіть перші сиві волосини виднілися в її каштановому волоссі яке спадало на плечі.

– Ненавиджу цим займатися, — промовила вона, знов повертаючись до раковини.

- А що ти робиш? – спитав Кейсі відкриваючи двері холодильника в пошуках пакета з соком.

- Чищу криветки.

- Гидота, — скривилась Маргарет.

- Щиро вдячна за вашу неоціниму підтримку, — сухо відповіла пані Брюер. Пролунав дзвінок телефону. Витерши руки об кухонний рушник, вона пішла через кімнату до телефону.

Маргарет також дістала собі пакет соку з холодильника, вставила в нього трубочку і пішла за Кейсі в сторону коридору. Двері підвалу, які зазвичай були наглухо зачинені, коли там працював доктор Брюер, на цей раз були трохи напіввідчинені.

Кейсі збирався їх зачинити, але раптом спинився.

- Спустімось вниз і подивимось чим тато там займається, — запропонував він.

Маргарет з шумом висмоктала останні краплі соку через трубочку, й стисла порожній пакет в руці.

- Чому б і ні.

Вона знала, що скоріш за все їм не треба було тривожити й відривати тата, але цікавість взяла над нею гору. Він там працював майже безперервно вже чотири тижні поспіль. Ми бачили як туди заносилось купа всілякого цікавого обладнання, різних ламп і рослин.

Більшість свого часу тато проводив там за зачиненими дверима, а вони лише здогадувались чим він там займається. Бо він їм жодного разу нічого не показав і не розповів.

- Ходімо, чому б ні, — впевнено повторила Маргарет. В решті решт це був і їх будинок також.

З іншого боку, може тато й сам чекав на них, щоб показати їм щось цікаве і круте. Можливо йому навіть боліло через те, що вони за весь цей час так і не потурбувалися спуститися вниз і спитати як він.

Маргарет штовхнула двері, розкриваючи їх на повну. Вони разом ступили на сходинки.

- Агов, тату, — схвильовано гукнув Кейсі, — тато, можна нам зайти подивитися?

Вони вже були на півдорозі, коли тато з'явився біля низу сходинок. Він виглядав дуже сердитим. Його шкіра була якось дивного зеленого відтінку під світлом флуорисцентної лампи. Він тримав свою праву руку, з якої стікали червоні краплі крові, падаючи на його білий лабораторний халат.

- Не ходіть до підвалу, — закричав він голосом якого діти раніше ніколи не чули.

Вони аж відскочили назад, здивовані почути такий крик від тата. Він зазвичай балакав спокійним і м'яким голосом.

- Тримайтесь подалі підвалу, — повторив він, тримаючи свою закривавлену руку. – Ніколи більше не спускайтесь сюди. Я вас попередив!

- Ну ось. Ніби все зібрала, — сказала пані Брюер, ставлячи валізи в коридорі. Вона повернулася в сторону вітальні, де голосно гарманив телевізор. — Як думаєте, зможете відірватися від телевізора хоч на хвилину, щоб провести свою любу матусю? Кейсі натиснув кнопку на пульті, й екран телевізора вмить завмер. Вони з Маргарет побігли до коридору, щоб обійняти маму.
- Подружка Маргарет, на ім'я Дайен Менніг, яка жила за рогом, також пішла за ними.
- Ви на довго ідете, пані Брюер? — спитала вона, оглядаючи дві величезні валізи.
- Не знаю, — стурбовано відповіла мама. — Моя сестра потрапила в лікарю сьогодні вранці. А вона живе аж у Тусоні. Я думаю мені треба буде лишатися з нею, поки її не випишуть.
- За дітей можете не переживати. Я з радістю побуду нянькою для Кейсі й Маргарет, поки вас не буде, — пожартувала Дайен.
- Та ти що, — відрізала Маргарет закотивши очі під лоба. — Я взагалі-то старша за тебе, Дайен.
- А я набагато розумніший за вас обох разом, — додав Кейсі у своїй звичній дитсадковій манері.
- За дітей я взагалі не переживаю,- промовила пані Брюер, нервово поглядаючи на годинник.
- Мене більше непокоїть ваш тато.
- Не переймайся, — серйозно відповіла Маргарет. — Ми про нього потурбуємось.
- Просто дивіться за тим, щоб він щось їв хоч раз на день, — продовжила пані Брюер. — Він так заглибився у свою роботу, що навіть забуває їсти, поки я йому не нагадаю.
- Насправді тут буде дуже самотньо і сумно без мами, подумалось Маргарет. Тато майже не вилазить зі свого підвалу.
- Минуло вже два тижні з моменту як він накричав на неї з братом, і наказав ніколи більше не спускатися до підвалу. Вони ходили на ціпочках з того моменту, боячись ще чимось прогніввити його. Але навіть після двох тижнів він так і не вимовив до них жодного слова, окрім рядових «Добрий ранок» чи «Добраніч».
- Мамо, тобі не треба хвилюватися ні про що, — сказала Маргарет, намагаючись натягнути посмішку на своє обличчя. — Переймайся і думай лише про стан тітки Еленор.
- Я подзвоню одразу, як доберусь до Тусона, — промовила пані Брюер, знов кидаючи нервовий погляд на годинник. Вона зробила декілька кроків в сторону підвалу, і крикнула в зачинені двері. — Майкл, я вже запізнююсь в аеропорт.
- Після довгої паузи, доктор Брюер щось прокричав з підвалу. Почувши відповідь, пані Брюер знов підійшла до дітей.
- Думаєте він хоч помітить що мене не буде вдома? - спитала вона не дуже голосно. Вона намагалася зробити з цього жарт, але її очі були сповнені суму.
- Через кілька секунд, вони почули звуки кроків по сходинках підвалу, і нарешті з'явився тато. Він стягнув свій лабораторний халат. На ньому були темно-коричневі штани, та яскраво жовта футболка. Тато кинув халат на поручні сходинок. Не дивлячись на те, що минуло вже два тижні, його рука все ще кровоточила, тож йому доводилось носити бинтову пов'язку.
- Нічого не забула? — прохолодно спитав він свою дружину.
- пані Брюер невпевнено знизала плечима.
- Здається ні, — вона поглянула на Кейсі та Маргарет ще раз, потім швидко підійшла до них, щоб іще раз обійняти.
- Ну тоді ходімо, — байдуже мовив доктор Брюер. Він взявся за дві валізи й аж трохи

крякнув. – Скільки ти збираєшся там бути? Цілий рік?

Не дочекавшись відповіді, він штовхнув плечима вхідні двері й вийшов.

- Бувайте, пані Брюер, — сказала Дайен, махаючи рукою. – Веселої подорожі.

- Яким чином ця подорож може бути веселою? – саркастично спитав Кейсі. – Її сестра потрапила до лікарні. Вона не на пікнік їде.

- Ти зрозумів що я мала на увазі, — відрізала Дайен, поправляючи своє довге руде волосся, і закочуючи очі.

Вони подивилися як фургон скотився під'їзною доріжкою, а потім повернулись до вітальні.

Кейсі схопив пульт і знову увімкнув фільм.

Дайен умостила на дивані, і взяла картопляні чипси, які хрумтіла до цього.

- Хто обирав цей фільм? – спитала вона, голосно шарудячи пачкою чипсів.

- Я обирав, — відповів Кейсі. – Він крутезний.

Він кинув диванну подушку на килим, і вмовстився на підлозі.

Маргарет також сиділа на підлозі, схрестивши ноги й обпершись спиною на крісло. Вона все ще думала про маму та тітку Еленор.

- Це може бути крутезним, лиш коли ти якийсь маніяк, якому подобається як купу людей підривають, а їх кишки розлітаються навкруги, — промовила Маргарет, скрививши обличчя. Вона стала на бік Дайен.

- Так, це крутезно, — відповів Кейсі, не відриваючи очей від подій на екрані телевізора.

- У мене ще купа домашки. Навіть не знаю, чому я просиджую час тут, — сказала Дайен, знов запускаючи руку в пакет з чипсами.

- У мене теж, — зітхнула Маргарет. – Але краще зроблю її після обіду. До речі, у тебе є підручник з математики? Здається я свій забула у школі.

- Чшшшш! – зашипів Кейсі, штовхаючи ногою в сторону Маргарет. – Це найкраща частина.

- Ти що не бачив цю сцену до цього? – спитала Дайен.

- Вже двічі, — захопливо відповів Кейсі. Він ухилився від подушки яку в нього пожбурила Дайен.

- Сьогодні такий класний сонячний день, — сказала Маргарет, потягуючись. – Може краще підемо надвір. Покатаємось на великах чи щось типу того.

- А ти думаєш що ти знов повернулась у Мічиган? Тут кожен день сонячний, — відповіла Дайен, з повним ротом чипсів. – Я вже навіть не помічаю цього.

- А потім може зробимо домашку разом, — з надією у голосі запропонувала Маргарет. Дайен була набагато сильніша за неї у точних науках.

Дайен у відповідь знизала плечима.

- Можна, чому б ні, — вона зіжмакала пустий пакет чипсів і кинула його на підлогу. – Ваш тато виглядає якось дивно, не помічали?

- В сенсі? Що ти маєш на увазі?

- Він якийсь нервовий, тіпаний, — продовжила вона. – Як у нього справи?

- Чшшшш! – знову зашипів Кейсі. Він підняв зіжмаканий пакет і кинув його у Дайен.

- Ну розумієш? Звільнення і все таке.

- Мені хочеться вірити що з ним усе буде добре, — сумно сказала Маргарет. – Але насправді я не знаю як йому зараз. Він весь свій час проводить у тому підвалі зі своїми експериментами.

- Експериментами? Нічого собі! Ходімо подивимось, — Дайен зіскочила з обшитого білою шкірою дивану, і закинула волосся за плечі.

Дайен була скаженою фанаткою подібного. Наука, математика. Як раз те від чого Маргарет

була далеко не у захваті. Це, м'яко кажучи.

Це Дайен би мала народитися у цій сім'ї, з гіркотою подумала про себе Маргарет. Можливо тато приділяв би їй більше уваги, оскільки вона захоплюється тим самим що і він.

- Ходімо, — продовжувала наполягати Дайен. Вона нахилилась, щоб підняти Маргарет з підлоги. – Він же ботанік, так? І що він там таке робить внизу?

- Це складно, — підвищила голос Маргарет, намагаючись перекрикувати вибухи й стрілянину, що лунали з динаміків телевізора. – Він якось намагався мені це пояснити, але я не дуже зрозуміла.

Дайен нарешті вдалось підняти Маргарет з підлоги.

- Та помовчіть ви! – крикнув Кейсі. Кольори з екрана телевізора відбивалися на його футболці.

- А якщо він там буде якогось монстра Франкенштейна чи щось типу того? – продовжувала своє Дайен. – Або Робокіпа? Хіба б це не було офігенно?

- Помовчіть! – ще раз крикнув Кейсі, слідкуючи за тим як Залізний Арні стрибає по екрану телевізора.

- У нього там всілякі механізми, рослини, — відповіла Маргарет, відчувши якийсь дискомфорт. – Але він не дозволяє нам туди ходити.

- Серйозно? Може в нього там якась особливо таємна розробка для уряду чи військових? – смарагдово-зелені очі Дайен засяяли дослідницьким інтересом. – Ходімо. Ми лише поглянемо одним оком, що там відбувається?

- Ні, я так не думаю, — відповіла їй Маргарет. Вона ніяк не могла викинути з голови обличчя тата два тижні тому, коли вони з Кейсі хотіли зробити візит ввічливості. Те, як він тоді на них накричав, відбивало все бажання більше спустатися у той підвал.

- Та ходімо! Чого ти боїшся? – Дайен ніби кидала їй виклик. – Ти що маленьке циплятко?

- Я нічого не боюсь, — надривним голосом відповіла Маргарет.

Чому Дайен завжди потрібно змушувати її робити речі, які Маргарет абсолютно не хоче робити? Чого їй важливо постійно доводити всім довкола, що вона найхоробріша з усіх? Ці питання завжди дивували Маргарет.

- Циплятко, ко-ко-ко, — повторила Дайен.

Закинувши своє довге волосся за плечі вона швидко попрямувала до дверей підвалу.

- Дайен, спинись! – слізко крикнула Маргарет, намагаючись наздогнати подругу.

- Гей, заждіть, — відгукнувся Кейсі, вимикаючи телевізор. – Ви що збираєтесь йти вниз? Зачекайте! Я теж хочу з вами! – він швидко піднявся на ноги й вже наздогнав їх біля дверей у підвал.

- Нам не мож... - почала було Маргарет, але Дайен швидко затулила їй рот своєю рукою.

- Ми лиш швиденько озирнемось довкола і все, — наполягала на своєму Дайен. — Просто подивимось що там. Руками чіпати нічого не будемо. А потім швиденько піднімемось нагору.

- Добре. Я піду перший, — промовив Кейсі, схопившись за дверну ручку.

- Чому тобі так приспічило це зробити? – спитала Маргарет свою подругу. – Що ти там сподіваєшся побачити?

Дайен у відповідь знизала плечима.

- Це явно цікавіше, ніж робити домашку з математики, — відповіла вона, посміхаючись. Маргарет лиш тяжко здихнуло. Це означало що вона здалась.

- Добре! Ходімо. Але пам'ятайте, лише подивимось, нічого чіпати не будемо!

Кейсі відчинив двері, що вели до сходів. Ступивши на сходовий майданчик, їх одразу

огорнуло гаряче, вологе повітря. Вони чули якісь механічне стукотіння, дзижчання електронної техніки. Праворуч виднілись відблиски якихось білих вогнів із робочої кімнати доктора Брюера.

Маргарет втішала себе, що це може бути навіть прикольна пригода. І вони разом ступили на вкриті лінолеумом сходи.

Це мала бути просто весела пригода.

Немає ж нічого страшного, у тому щоб просто подивитися.

Але чого тоді її серце страшенно калатало у грудях? Чому її раптом охопив нерациональний страх?

- Очманіти! Ну тут і жара!

Як тільки вони ступили на сходи повітря стало гарячим і густим.

Маргарет аж перехопило подих. Певно від різкої зміни температури їй стало задуже.

- Так така вологість, ніби джунглях, — промовила Дайен. — Корисно для волосся і шкіри.

- Ми щось вивчали про тропічні ліси у школі, — відізався Кейсі. — Можливо тато буде щось типу такого лісу, але в підвалі?

- Можливо, — невпевнено сказала Маргарет.

Чому вона почувалася так дивно? Просто через те що вони порушили пряму заборону батька? Чинили саме те, що їм забороняли робити?

Вона затрималась, роздивляючись у всі боки. Підвал був розділений на дві великі прямокутні кімнати. Ліворуч, ховаючись у напівтемряві була незакінчена кімната відпочинку. Ледве виднівся обрис столу для пінг-понгу, що стояв у центрі кімнати.

Праворуч був робочий простір. Ця кімната була залита яскравим світлом. Настільки яскравим, що їх очам знадобився деякий час, щоб привычати та сфокусуватись. Промені світла лились з великих галогенових ламп, що висіли під стелею.

- Нічого собі! Гляньте сюди, — схвильовано крикнув Кейсі, ступаючи у промені світла.

До ламп нагорі тягнулися високі блискучі рослини. Десятки з них були з товстими стеблами й широким листям, посаджені близько одне до одного у дуже темний ґрунт.

- Та тут дійсно як у джунглях! – вигукнула Маргарет, ступаючи у біле сяйво слідом за Кейсі.

І справді, все це дуже нагадувало те, що вони бачили в підручниках, коли вивчали тропічні ліси. Тут були й листяні ліани, високі деревоподібні рослини з якимись тоненькими вусиками, тендітні на вигляд папороті, рослини з вузлуватим кремового кольору корінням, що були схожі на якісь кістки що стирчать із землі.

- Це типу якесь болото чи щось типу того, — сказала Дайен. – Твій батько зміг усе це виростити всього за шість тижнів?

- Напевно. Ну точніше виходить що так, — відповіла Маргарет, дивлячись на величезні червоні помідори що висіли на тонкому жовтому стеблу.

- Ого! Помацай ось це!

Маргарет озирнулась, і побачила що її подруга тре рукою великий плоский лист у формі сльозинки.

- Дайен, ми ж домовлялись що не будемо нічого чіпати!

- Знаю-знаю, — відповіла вона, не відпускаючи листок. – Просто спробуй торкнутися його рукою.

Маргарет знов неохоче підкорилась волі своєї подруги.

- На дотик взагалі не схоже на листок, - вимовила вона, торкаючись інших подібних листків.

- Воно таке гладке і тверде. Ніби як скло.

Діти бродили в променях цього білого світла ще кілька хвилин. Розглядали рослини, торкалися товстих стебел, проводячи руками по їх гладкому теплому листі, дивувалися розмірам плодів на деяких рослинах.

- Тут занадто жарко, — поскаржився Кейсі. Він зняв свою футболку і кинув її на підлогу.

- Та ти качок! – почала дражнити його Дайен.

Кейсі замість відповіді, просто показав їй язик.

Потім його блідо-блакитні очі розширились, і він аж застиг від здивування.

- Гей!

- Кейсі, що трапилось? – спитала Маргарет підбігши до нього.

- Воно... - він вказував на високу рослину, схожу на дерево. – Воно дихає!

Дайен засміялась.

Проте Маргарет також це почула. Вона схопила Кейсі за голе плече, і продовжила слухати.

Так. Звуки що чулись були схожі на дихання. Здавалося що вони долинали з самого листа що було на верхівці.

- Ви хочете прикольнутися з мене? – спитала Дайен, побачивши як змінилися вирази облич Кейсі та Маргарет.

- Кейсі не вигадусь, — промовила Маргарет ледь чутно, вслуховуючись у рівний, ритмічний звук. – Йди послухай, воно дійсно дихає!

Дайен закотила очі.

- Може це просто автомат для коктейлів як у торгових центрів. Просто у вигляді рослини. А його гілки заповнені содовою, – вона сама розсміялася над власним жартом, проте більше його ніхто не оцінив. – Я нічого не чую, — сказала вона, підійшовши ближче.

Вони втрюх почали вслухатися.

Тиша. Нічого не відбувалось.

- Воно припинило, — мовила Маргарет.

- Це ви двоє припиняйте свої жарти, — з докором мовила Дайен. – Вам не вдасться мене налякати!

- Та ніхто й не збирався! Воно справді це робило, - запротестувала Маргарет.

- Агов, подивіться сюди! – Кейсі вже перемикнув свою увагу на щось інше. Він стояв перед високою скляною конструкцією, що стояла з іншого боку від рослин. Вона була схожа на телефонну будку, з якимись полицями, висотою приблизно до плечей, та десятками якихось дротів, що були прикріплені до стінок.

Маргарет очима прослідкувала за дротами, які вели до такої ж самої будки за кілька метрів звідси. Щось схоже на електричний генератор стояв поміж цими будками, і був також з'єднаний дротами.

- А це що в біса за фіговина? – спитала Дайен, підбігаючи до Кейсі.

- Не чіпай нічого, — попередила Маргарет, кинувши останній погляд на що рослину дихає, і приєднавшись до інших.

Кейсі вже тягнувся до дверей що були спереду будки.

- Я просто хочу перевірити чи воно зачинене?

Він схопився за скло, і його очі розкрились від шоку.

Його тіло почало трястись і вібрувати. Голова шалено хиталась із боку в бік, очі закотилися під лоб.

- Допоможіть мені! – вирвалося з його губ, поки тіло трясло все більше і сильніше.

– Допоможіть! Я... я не м-можу... !

- Допоможіть мені!

Все тіло Кейсі тремтіло так, ніби через нього пропускали електричний струм. Голова дико тряслась на плечах, очі були дикими й ошалілими.

- Будь ласка!

Дівчата витріщались на усе це, з жахом розкривши роти. Маргарет вийшла зі ступору першою. Вона кинулася до Кейсі, простягнувши руку, збираючись відтягнути його від скла.

- Маргарет, не роби цього! – крикнула Дайен. – До нього не можна торкатися!

- Але ми маємо зробити хоч щось, — закричала у відповідь Маргарет.

Минуло кілька секунд, перш ніж вони усвідомили що Кейсі перестав тремтіти. Тепер він сміявся.

- Кейсі? – спитала Маргарет, дивлячись на нього. Маска нерозуміння змінила на переляк її обличчя.

Він оберся об скло усім своїм тілом, і тепер у нього була посмішка на все обличчя.

- Повірили! – крикнув він. А потім знову почав сміятися, тикаючи пальцем у їх бік. Крізь сміх, він продовжував кричати: - Підловив! Повелись!

- Це було взагалі не смішно! – зі злістю крикнула Маргарет.

- Ти прикидався? Як я могла на подібне повестись?! – вигукнула Дайен. Обличчя у неї було таким же блідим, як і вогники білого світла над ними. Її нижня губа тремтіла.

Обидві дівчини, не змовляючись, стрибнули на Кейсі, і повалили його на підлогу. Маргарет сіла на нього зверху, поки Дайен тримала його руки.

- Повелись! Повелись! – продовжував кричати він, і спинився лиш тоді, коли Маргарет почала лоскотати його.

- Ти пацюк! – кричала Дайен. – Ти маленьке пацюченя!

Раптом до них донісся якийсь стогін з іншого кінця кімнати. Всі троє підняли свої голови, і поглянули в напрямку звуку.

У величезному підвалі повисла повна тиша. Чути було лише їх важке дихання.

- Що це було? – прошепотіла Дайен.

Вони прислухалися.

Ще один низький стогін. Якийсь скорботний, потойбічний. Ніби хтось дув у саксофон.

Вусики деревоподібної рослини, раптом поникли, повисши як мертві змії.

Іще один страшний стогін.

- Це рослини! – вимовив Кейсі з переляканим виразом обличчя. Від його веселого настрою не залишилось і сліду. Він штовхнув свою сестру. Маргарет підвелась, поправляючи своє волосся. За нею підвівся і Кейсі.

- Вони не можуть плакати й стогнати, — сказала Дайен, дивлячись на заповнену дивними рослинами кімнату.

- Це правда, — погодилася з нею Маргарет.

Вусики ліан рухались немов людські руки, змінюючи своє положення. Знову донеслися звуки дихання. Повільного, рівного дихання. Потім звук змінився, ніби хтось, або щось, швидко випустило повітря.

- Нам краще забиратися звідси, — сказав Кейсі, прямуючи до сходів.

- Повністю згодна. Тут достобіса моторошно, — погодилась Дайен, прямуючи за ним. Її очі слідували за рослинами що дихають.

- Впевнена, що тато зміг би усе це пояснити, — вимовила Маргарет. Вона хотіла сказати це

заспокійливим тоном, але її голос так тремтів, що з цієї витівки нічого не вийшло. Вона задки йшла до Кейсі з Дайен.

- Твій тато дуже дивний. І хобі у нього стрьомні, — промовила Дайен, підходячи до дверей.

- Ні, це не правда, — обурилась Маргарет. – Він тут виконує важливу роботу!

Висока деревоподібна рослина ніби з жалем зітхнула. Вона нахилилась у їх бік і простягла свої вусики, ніби кличучи їх назад.

- Давайте вже просто звалимо звідси, — вигукнула Дайен.

Вони в трьох моментально піднялися сходами. Кейсі щільно зачинив двері, переконавшись що вони клацнули.

- Стрьомно, — повторила Дайен нервово перебираючи пальцями своє руде волосся. – Все це дуже стрьомно!

Це стало її словом дня.

Маргарет не могла не погодитись, що її подруга мала рацію.

- Але ж тато і попереджав нас, щоб ми туди не лізли, — мовила Маргарет, намагаючись втамувати своє дихання. – Він, мабуть, знав, що нам це не зрозуміти, і ми можемо налякатися до чортиків.

- Мені краще вшиватися якомога далі звідси, — напівжартома, напівсерйозно промовила Дайен. Вона спинилась біля входних дверей, і озирнулась. – Не проти якщо займемось математикою пізніше?

- Так, звісно, — погодилась Маргарет, все ще думаючи про стогін який видавали ті рослини. Було схоже що деякі з них простягали до них «руки», кричали. Але звісно ж, це було неможливо.

- Колись потім, — крикнула Дайен, вже майже біжучи під'їзною доріжкою.

Коли вона зникла за поворотом, з'явився темно-синій універсал їх батька. Той повертався з аеропорту.

Маргарет повернулася, і поглянула на підвал.

- Ти зачинив двері?

- Так, — відповів Кейсі, теж обертаючись, щоб ще раз перевірити. – Тато не дізнається що ми були там.

Раптом він завмер. Його рот відкрився, але жодного звуку не вийшло.

Обличчя Кейсі зблідло.

- Моя футболка, — ледь чутно вимовив він, ляскаючи себе по голому тілу. – Я забув її в підвалі!

- Я маю забрати її, — сказав Кейсі. – Інакше тато зрозуміє що...
- Вже занадто пізно, — перебила його Маргарет, дивлячись на під'їзну доріжку. – Він уже припаркував машину.
- Я миттю, — наполягав на своєму Кейсі, вже тримаючи руку на дверній ручці. – Швидко збігаю вниз, і миттю назад.
- Ні! – Маргарет стояла в повному напруженні, посеред коридору між дверима до підвалу, і вхідними дверима, не зводячи з них очі. – Він вимкнув двигун. Уже виходить із машини.
- Але ж він дізнається! Він зрозуміє! – скрикнув Кейсі високим і плаксивим голосом.
- І що з того?
- Ти що забула який злий він був минулого разу? – спитав Кейсі.
- Звісно я пам'ятаю. Це не легко забути, — відповіла Маргарет. – Але ж він не вб'є нас лише через те, що ми спустились глянути на його рослини. Не будь дурним, Кейсі. Чекай...
- Маргарет замовкла. Вона підійшла ближче до вхідних дверей.
- Чекай.
- Що там таке?
- Швидше. Давай швидше! – Маргарет повернулася до нього і вказувала на двері в підвал. – Хутко! Біжи по футболку. Там містер Генрі на вулиці. Наш сусід. Він зупинив тата. Вони про щось балакають надворі.
- Важко здихнувши Кейсі відчинив двері, і зник у підвалі. Маргарет чула як він тупотить ногами по сходинках. Потім звук кроків почав затихати.
- Поспіши, Кейсі, — прошепотіла Маргарет сама до себе.
- Вона стояла на варті біля вхідних дверей. Прикриваючись від сонця однією рукою, Маргарет спостерігала за тим як тато балакає з містером Генрі.
- Поспіши, ти ж знаєш, тато ніколи не балакає довго з сусідами, — знов вона балакала сама з собою.
- Містер Генрі любить побалакати про все на світі. Певно він зараз просить тата про якусь послугу, чи щось таке. Містер Генрі, на відміну від тата, не виглядав як людина, яка може розібратися будь з якою проблемою. Він завжди кликав тата, щоб той допоміг йому щось відремонтувати чи зібрати якісь меблі.
- Було видно як тато, ствердно кивав, натягнувши на обличчя фальшиву посмішку.
- Поспішай, Кейсі!
- Невже потрібно так багато часу, щоб підняти футболку з підлоги й вибігти на верх? Це не може займати скільки часу.
- Тато вже закінчував розмову і збирався повертатися. Він зараз застукає її біля дверей.
- Маргарет озирнулась до дверей в підвал.
- Кейсі, де ти подівся? – голосно крикнула вона.
- Жодної відповіді.
- Взагалі жодного звуку з підвалу.
- Абсолютно.
- Тато спинився біля клумби. Щось там привернуло його увагу.
- Кейсі! – знов гукнула вона.
- Все ще жодної відповіді.
- Кейсі, швидше!

Тиша.

Їх батько сів навприсядки, щось роблячи із ґрунтом, де росли рози.

Страх зробив її тіло неймовірно важким. Вона зрозуміла що немає іншого вибору.

Їй треба було самій спуститись вниз, і подивитись що ж там сталось з Кейсі.

Кейсі збіг сходами вниз перестрибуючи по дві сходинки за раз, тримаючись за металеві поручні. Він голосно приземлився на бетонну підлогу й одразу побіг під промені яскравого білого світла до кімнати з рослинами.

Спинившись біля входу в кімнату, йому довелось чекати поки очі звикнуть до світла. Він зробив глибокий вдих, впустивши в легені гаряче повітря, і важко видихнув. Внизу було дуже жарко, повітря здавалось липким на дотик. Від великого рівня вологості у нього почала свербіти спина. Потилицею котились краплі поту.

Рослини в підвальних «джунглях» стояли ніби в повному напруженні, ніби чекаючи якоїсь команди.

Кейсі побачив свою футболку. Вона лежала на підлозі, за декілька метрів біля деревоподібної рослини.

Здавалось що рослина тяглась до футболки. Її довгі вусики звисали до землі, й ніби волочились у бік.

Кейсі зробив обережний крок.

- Чого я так боюсь? – пошепки спитав він себе.

Це всього-на-всього кімната. Просто вона засаджена дивними рослинами.

«Тоді чому у мене відчуття що вони спостерігають за мною? Ніби чекають мене?» думалось йому.

Він докоряв собі через свій страх, робивши боязкі кроки у напрямку футболки.

Щось привернуло увагу Кейсі.

Дихання.

Знову почулись ці звуки.

Рівне дихання. Не дуже голосно. Але його було чути досить добре.

Хто може тут дихати? Чи може ЩО може тут дихати?

Невже це дихало дерево?

Кейсі дивився на футболку що лежала на підлозі. Зовсім поруч. Чому він не може просто схопити її та побігти на гору? Що його зупиняє?

Він зробив крок вперед. Потім ще один.

Йому почулось, чи дихання стало набагато голоснішим?

Кейсі аж підскочив від переляку. З величезної технічної шафи, що стояла біля стіни, донісся тяжкий стогін.

Стогін був схожий на людський. Ніби хтось страждав від неймовірного болю.

- Кейсі, де ти подівся?

Голос Маргарет прозвучав десь дуже далеко, хоча вона й гукала з верхівки сходів.

- Все добре. Зараз, — відповів він. Але його голос прозвучав настільки тихо, що навряд вона його почула.

Він знову зробив крок. Ще один.

Футболка була всього в парі метрів від нього.

Один ривок. Просто швидкий ривок, і вона була б у нього в руках.

Долинув ще один стогін із шафи. Здалося що рослина поруч ніби зітхнула. Висока папороть раптом низько схилилась, ворущачи листям.

- Кейсі? – він знову почув голос сестри, яка кликала його з гори. Її голос звучав стурбовано. – Кейсі, швидше!

«Ти думаєш мені подобається тут бути? Думаєш я не поспішаю?» подумалось йому.

Що його стримувало?

Ще один тихий стогін. На цей раз з іншого боку кімнати.

Він зробив ще пару кроків вперед. Присів навколішки, витягнувши руки. Кейсі майже дотягнувся до футболки.

До нього донісся ще один стогін. Звуки дихання посилилась.

Він підвів погляд на високу деревоподібну рослину. Довгі вусики ліан на ній напружились. Ніби застигли вичікуючи. Чи йому це просто здалось?

Ні.

До цього вони вільно звисали.

Зараз же вони були напружені. Готові.

Готові до того, щоб схопити його?

- Кейсі, поквапся! – продовжувала кликати його Маргарет.

Він нічого не відповів. Вся його увага була зосереджена на футболці. Зовсім поруч. Лише б дотягнутись.

Рослина знов застогнала.

- Кейсі? Кейсі?

По всьому стовбурі листя почало тремтіти.

Декілька сантиметрів. Майже дотягнувся.

- Кейсі? З тобою все добре? Відповідай мені!

Він схопив футболку.

Два змієподібних вусики торкнулись його тіла.

- ААА, — скрикнув він, паралізований від страху. – Що нафіг коїться?

Вусики обвилися навколо його тулуба.

- Відпусти, — закричав він, тримаючи футболку в одній руці, іншою намагаючись вирватися.

Кінці ліан продовжували обережно стискатися навколо його тіла.

Кейсі хотів покликати сестру, але з губ не злетіло жодного звуку.

Він різко смикнувся, і подався всім тілом вперед.

Вусики ліан не збирались відпускати його.

Вони не стискали його. Не намагалися задушити, чи тягнути до себе.

Просто не хотіли відпускати.

Кейсі відчував їх на своєму тілі. Вони були вологими й теплими. Зовсім не схоже на рослину.

Було схоже на руки живої істоти.

Він ще раз спробував покликати на допомогу. Безрезультатно. Потім знов рвонувся вперед з усіх сил.

Ніяких змін.

Спробував впасти на підлогу, щоб відкотися в бік.

Ліани трохи зменшили тиск.

Рослина голосно зітхнула.

- Відпусти! – нарешті вдалось крикнути це в голос.

Несподівано поруч з ним з'явилася Маргарет. Він не чув коли вона спускалась сходами.

Навіть не бачив як вона зайшла до кімнати.

- Кейсі, — крикнула вона. – Що тут...?

Її нижня щелепа відвисла, а очі розширились.

- Воно... не хоче відпускати мене! – прокричав Кейсі.

- Геть, — крикнула вона, і схопила руками один із вусиків, щосили смикнувши його.

Вусик спочатку напружився, але потім послаб.

Кейсі радісно скрикнув, й вирвався з полону іншого.

Вони схопились за руки й побігли до сходів.

- Ох!

Їм довелось спинитися.

На них з гори дивився тато. Його руки були стиснуті в кулаки. Обличчя ледве не тріскалось від злості.

- Тато, рослини! Вони... - закричала Маргарет.

Він лиш дивився на них зверху вниз. Його очі були холодними й сповненими злості. Він навіть не моргав.

- Воно схопило Кейсі! – продовжила Маргарет.

- Я просто спустився вниз щоб забрати футболку, — подав голос Кейсі. Він тремтів.

Вони дивилися на нього вичікуючи, сподіваючись що він зараз поворухнеться, розтисне свої кулаки, пом'якшить свою реакцію, скаже їм щось. Але він і далі просто дивився, нічого не роблячи.

- Ви цілі? – нарешті вимовив він.

- Ніби так, — синхронно відповіли вони.

Маргарет усвідомила що все ще тримає брата за руку. Вона відпустила її, і схопилась за поручень.

- Ви мене дуже розчарували, — сказав доктор Брюер. Його голос був тихим, рівним, але нотки холоду з нього не зникли.

- Пробач нам, — зарюмсала Маргарет. – Ми знаємо що не повинні...

- Ми ні до чого не торкалися! Чесно! – вигукнув Кейсі.

- Дуже розчарували, — повторив батько.

- Пробач, тату.

Доктор Брюер жестом наказав їм підійматися на гору, а сам вийшов до коридору.

- Я думав він буде страшенно кричати на нас, — прошепотів Кейсі до сестри, поки вони підіймалися сходами.

- Це не в його стилі, — прошепотіла Маргарет у відповідь.

- Але ж він кричав на нас минулого разу, — продовжив Кейсі.

Вони пройшли за татом на кухню. Він жестом вказав їм сісти за стіл. Сам усівся на стілець навпроти них.

Він переводив свій погляд з брата на сестру, і навпаки. Начебто вивчаючи їх. Ніби раніше їх ніколи не бачив.

Його обличчя не виражало жодних емоцій. Взагалі. Він був схожий на робота.

- Тато, що за чортівня коїться з цими рослинами внизу? – першим розірвав тишу Кейсі.

- Що ти маєш на увазі? – перепитав доктор Брюер.

- Вони такі дивні... - промовив Кейсі.

- З часом ви все дізнаєтесь, — батько ухилився від відповіді.

- Вони виглядають дуже цікаво і незвично, — сказала Маргарет, намагаючись підібрати правильні слова.

«Чому батьку треба було змушувати їх почуватися так некомфортно?» – подумала про себе Маргарет. Однак, не дивлячись на мету такої поведінки, виходило це у нього дуже добре.

Це не було схоже на нього. Взагалі не в його стилі. Батько завжди був прямолінійною людиною. Якщо він був злий, то прямо казав про це. Якщо він був засмучений, то також це не приховував.

То чому ж зараз він був таким дивним, таким відстороненим, таким... холодним?

- Я попереджав вас, щоб ви не лазили до підвалу? - спитав він, схрестивши ноги, і

відкинувшись на спинку стільця, балансує на двох ніжках. – Мені здавалось що це було досить чітко зрозуміло.

Маргарет з Кейсі переглянулись. Нарешті дівчинці вдалося видавила із себе слова.

- Цього більше не повториться.

- Але чому ми не можемо піти разом з тобою вниз, щоб ти сам усе нам пояснив і показав? – спитав Кейсі.

Він все ще не вдягнув свою футболку. Продовжував тримати її в руках, поклавши їх на стіл.

- Справді, чому? Нам би дуже хотілось зрозуміти чим ти займаєшся, — з невідомою зацікавленістю додала Маргарет.

- З часом ви все дізнаєтесь, — знов повторив доктор Брюер. Він опустився стільцем на всі ніжки й підвівся. – Треба ще трохи зачекати.

Батько підняв руки над головою, і потягнувся.

- А тепер мені треба повертатися до роботи, — сказав він, і зник у коридорі.

Кейсі підняв очі на Маргарет, і розгублено знизав плечима.

Батько знову з'явився у полі зору, щоб забрати свій лабораторний халат.

- З мамою все добре? – спитала його Маргарет.

- Ніби так, — сказав він кивнувши, і натягнув халат.

- Сподіваюсь з тіткою Еленор все буде гаразд, — додала Маргарет.

Доктор Брюер знову зник у коридорі, не бажаючи продовжувати розмову. Вони почули як за ним зачинилися двері у підвал.

- Схоже що він не збирається нас якось карати, за те що ми полізли вниз, — сказала Маргарет, і підперши руками підборіддя.

- Здається що так, — погодився Кейсі. – Він взагалі поводить ся якось... дивно.

- Може він засмучений через те, що мама поїхала? – сказала Маргарет. Вона піднялась і штовхнула Кейсі. – Добре, ходімо. У мене ще купа справ.

- Все ще не можу прийняти те, що мене схопила рослина, — задумливо промовив Кейсі, не рушаючи з місця.

Але трохи згодом все ж таки встав.

- Цієї ночі мені точно будуть снитися жахіття, — додав він.

- Просто не думай про підвал, і все, — запропонувала Маргарет.

Це було максимально дурною порадою, але що інше вона могла сказати?

Вона піднялась до себе в кімнату, думаючи про те, як же зараз не вистачає мами.

Потім думала про ситуацію в підвалі. Про те, як Кейсі намагається вирватися з полону «живих» рослин. Це було взагалі не нормально. І ніяк не вкладалося в голову.

Вона взяла книжку, збираючись почитати в ліжку. Проте коли лежала на животі й відкрила її, зрозуміла що літери розпливаються і вислизують з її уваги.

Принаймні їх не покарали за цю витівку.

Батько на цей раз не репетував на них, лякаючи їх несподіваною агресією.

Та й зрештою, він пообіцяв що відведе їх вниз та все їм покаже і розкаже коли настане час.

Від цих думок на душі стало трохи легше.

Вона почувалася спокійно аж до наступного ранку.

Маргарет прокинулася рано, і спустилася, щоб приготувати сніданок. На її подив, у такий ранній час батько уже працював. Двері підвалу були зачинені наглухо. Він змінив замки.

Тепер підвал зачинявся на замок.

Наступної суботи, після обіду Маргарет лежала у своєму ліжку балакаючи з мамою телефоном.

- Я дуже переживаю за тітку Еленор, — сказала вона, накручуючи провід від телефону собі на руку.

- Операція пройшла не так успішно, як усі сподівалися, — відповіла їй мама. Її голос звучав дуже втомленим. — Лікарі кажуть що можливо їй знадобиться повторна операція. Але поки що вони мають прослідкувати за її станом.

- Іншими словами, ти ще не скоро повернешся додому? — з сумом запитала Маргарет.

- От тільки не кажи мені, що ти за мною вже скучила, — зі сміхом у голосі сказала мама.

- Якщо чесно... то скучила, — зізналась Маргарет. Вона підвела очі на вікно спальні. Там сиділо двоє горобців, які цвірінькали, і клювали дзьобами по карнизу. Через цей шум було важко розібрати мамині слова, які летіли телефонними дротами аж із самого Тусона.

- Як там справи у тата? — спитала пані Брюер. — Я намагалась поговорити з ним минулої ночі, але він лиш угукав у відповідь.

- А до нас він навіть не угукає! — поскаржилась Маргарет. Їй довелось затулити інше вухо рукою, щоб не чути цвірінькання пташок. — Взагалі жодного слова від нього не чути.

- Він дуже тяжко працює, — відповіла пані Брюер. Десь на задньому фоні почувся звук лікарняного гучномовця. Якесь оголошення. Мама дзвонила їй з лікарняного телефону.

- Він майже не вилазить зі свого дурнувато підвалу, — це прозвучало трохи грубіше, ніж Маргарет планувала.

- Експеримент над яким працює ваш тато, дуже важливий для нього, — мама спробувала її втішити.

- Навіть важливіше за нас? — вже аж скрикнула Маргарет. Їй не подобався тон власного голосу. Вона вже почала шкодувати про те, що почала скаржитися на батька телефоном. У її мами зараз вистачає проблем і без її скиглення. Маргарет не хотіла завдавати мамі ще більшого клопоту.

- Ваш тато хоче багато чого довести, — продовжила пані Брюер. — В першу чергу собі. І всім довкола. Я думаю що він так завзято працює, щоб довести містер Мартінесу та всім іншим в Інституті, що вони помилялись на його рахунок. Він хоче показати усім, що вони припустилися величезної помилки звільнивши його.

- Та ми з ним більше часу проводили коли він працював! А тепер він ніби постійно вдома, але його не видно, — знову вирвалось у Маргарет.

Вона почувала як мама тяжко зітхнула.

- Маргарет, тобі це зараз важко зрозуміти. Ти ще трохи мала для цього.

- Вибач, не будемо більше про це, — Маргарет вирішила змінити тему. — Уявляєш, він десь дістав стару кепку і тепер постійно ходить в ній.

- Хто? Кейсі?

- Ні, мам, — відповіла Маргарет. — Батько. Знайшов стару кепку з емблемою якось спортивного клубу і не знімає її.

- Не жартуєш? — голос пані Брюер був дуже здивованим.

Маргарет це насмішило.

- Ми казали йому, що він виглядає в ній дурнуvато, але він не звертає на наші слова уваги. Тепер засміялась і пані Брюер.

- Чекай, мене здається кличуть, — сказала вона посміюючись. — Так, мені треба бігти. Бережи себе, дорогенька. Спробую передзвонити якнайшвидше.

Почулися гудки й все зникло.

Маргарет лежала і дивилася на стелю. На ній вимальовувалась химерна картина із тіней, що відкидали дерева з переднього двору. Горобці нарешті кудись полетіли, панувала тиша.

- Бідна мама, — сказала до себе вголос Маргарет. - Їй і так доводиться переживати через проблеми із сестрою, а тут ще я скаржусь на батька. Нащо я це зробила?

Вона піднялась, вслухуючись в тишу. Кейсі десь гуляв з друзями. Тато скоріш за все запекло працював над чимось за зачиненими дверима.

Маргарет збиралась подзвонити Дайен. Вже навіть потяглась за телефоном, а тоді передумала. Відчула що дуже хоче їсти.

Спочатку обід, потім дзвінки, вирішила вона.

Вона швидко зав'язала хвостик, глянула на себе в дзеркало, і поспішила вниз.

Вона здивувалась коли побачила батька на кухні. Він стояв біля раковини, спиною до неї.

Маргарет хотіла гукнути його, але потім передумала. Що це він таке там робить? З цікавістю, вона притислась до стінки, зазираючи у двері що вели до кухні. Виглядало так, що доктор Брюер щось їв. Однією рукою він тримав якийсь пакет над раковиною, а іншою діставав великі жмені чогось і пхав до рота. Маргарет спостерігала як він жадібно і з шумом щось ковтає, а потім пхає руку у пакет за ще однією порцією.

Що це він таке їсть? Останні дні він не їв разом з нею та Кейсі. Завжди казав що не голодний. Але схоже що зараз він дуже зголоднів! Він їв так, ніби не бачив їжу декілька місяців. Маргарет спостерігала як доктор Брюер запихав у себе чергові порції незрозуміло чого. Через деякий час він зіжмакав пакет, і кинув його в смітник під раковиною. Потім витер руки об лабораторний халат і попрямував до виходу.

Маргарет навшпиньки відбігла від дверей, збираючись заховатись у вітальні. Вона затамувала свій подих, коли батько вийшов у коридор, і кашляючи чи гарчачи намагався прочистити своє горло.

Гупнули двері у підвал. Лише після цього, Маргарет обережно визирнула. Коли вона почула що кроки віддаляються, лиш тоді обережно прослизнула на кухню. Їй треба було з'ясувати, що ж саме з такою жадобою поїдав батько.

Вона відкрила шафку під раковиною, де стояло відро для сміття. Порившись в ньому вона знайшла зім'яту пачку.

Маргарет голосно скрикнула, коли прочитала напис на етикетці.

Батько запихав у себе добриво для рослин!

Маргарет важко ковтнула. Її рот був сухим, ніби пустеля. Вона усвідомила, що так стисла стіл, що рука аж побіліла й почала боліти.

Змусивши себе послабити хватку, вона втупилася поглядом в пачку, яку впустила на підлогу. Їй стало погано від усвідомлення ситуації. Ця бридка картинка ніяк не вкладалася в голову. Як батько міг їсти перегній?

Вона згадала, що він навіть не пережовував це. Просто запихав до рота і ковтав.

І йому це подобалось.

Він ніби потребував цього.

Може поїдання перегною це частина експерименту? Але що це в біса за експеримент? Що саме він намагався довести вирошуючи ці дивні рослини?

З пакета тхнуло чимось кислим, якоюсь хімією. Маргарет зробила глибокий вдих і затримала подих. У неї в шлунку закрутило. Дивлячись на пачку, вона навіть боялась уявити якщо воно так пахне, то яка ж ця гідота на смак.

Буєєєє.

Вона була збита з пантелику й налякана.

Їй важко було уявити, що змусило батька пхати собі до рота цю бридоту?

Все ще затримуючи подих, вона підняла порожній пакет з землі, й закинула його назад до смітника.

Маргарет вже збиралась йти звідси, коли раптом чиясь рука схопила її за плече.

Дівчина скрикнула й обернулася.

- Кейсі!

- Я вдома, — мовив він до неї усміхаючись. — Що у нас на обід?

Вона зробила для Кейсі сандвіч з арахісовим маслом, і вже лиш потім розповіла йому про те що побачила.

Кейсі розсміявся з її історії.

- Це взагалі не весело, — сказала вона сердито. — Наш рідний батько їсть перегній.

Кейсі знову розсміявся. З якоїсь невідомої причини, йому все це видавалося неймовірно смішним.

Маргарет обурилась через це, і вдарила брата в плече, так що той аж випустив сандвіч.

- Пробач, — швидко перепросила вона. — Але я вдарю тебе ще раз якщо ти знову засмієшся з цього. Це якась хвора й бридка дичина. З нашим батьком щось коїться. Щось дуже погане. Це взагалі не нормальна поведінка.

- Може йому просто захотілось це скуштувати. Він же цілодобово працює поруч з такими запахами, — він все ще не сприймав переживання Маргарет серйозно. — Ну як коли ти в кінотеатрі, і тобі звідусіль пахне попкорном, і тобі дуже хочеться спробувати.

- Це зовсім інше, — наполягала на своєму Маргарет. — Одне діло хотіти попкорн, коли пахне кукурудзою, а інша справа їсти лайно яке кладуть у добриво. Як до тебе не доходить?

І перш ніж Кейсі встиг щось відповісти, вона продовжила свою розповідь, ніби відпускаючи всі свої переживання і нещастя за один підхід.

- Невже ти не помічаєш? Батько змінився. Дуже сильно змінився. Особливо відтоді як поїхала мама. Він тепер майже не виходить зі свого підвалу...

- Ну так це, тому що мами немає поруч, — перебив її Кейсі.

- Тепер він взагалі не звертає уваги на наше існування. Тато мовчазний і відсторонений, —

продовжила своє Маргарет, не звертаючи увагу на коментарі брата. – Він не сказав нам жодного слова останнім часом. Раніше він постійно жартував, питав нас про домашки й все таке. Зараз же він не каже взагалі жодного доброго слова. Перестав називати мене Принцесою чи Пузанчиком. Ні одного раз...

- Так ти ж сама ненавидиш коли тебе так називають, — знов перебив її Кейсі з набитим ротом.

- Знаю, — нетерпляче продовжила Маргарет. – Це просто для прикладу.

- Добре, то до чого ти ведеш? – спитав Кейсі. – Ти хочеш сказати що батько збожеволів? Надихався своїми добривами й поїхав дахом?

- Я... не знаю, — розгублено відповіла Маргарет. – Просто коли я побачила як він із задоволення запихається цим перегноєм ... У мене в голові сяйнула жахлива думка, що він... перетворюється на рослину!

Кейсі зіскочив зі стільця на підлогу. Він почав вдавати з себе зомбі. Похитуючись ішов до сестри, виставивши руки вперед, закотивши очі.

- Аргкххх! Я – Неймовірна Людина-Рослина! – хрипів Кейсі наближаючись до Маргарет. Він намагався зробити свій голос глибоким і злобним.

- Припини! Це взагалі не смішно, — наполягала Маргарет, схрестивши руки на грудях, і намагаючись бути зосередженою.

- Людина-Рослина проти Жінки-Бур'яну! – брат не збирався припиняти.

- Це! Не! Смішно! – голосно крикнула Маргарет.

Кейсі наштовхнувся на стілець, сильно вдарившись об нього коліном.

- Так тобі й треба!

- Людина-Рослина хоче твої мізки, — прокричав Кейсі, і побіг на сестру. Він вдарився головою в її плече.

- Кейсі, зав'язуй з цим! – крикнула вона. – Мені зараз не до цього.

- Добре, добре, — він зробив крок на зад. – Але тоді ти винна мені послугу.

- Яку ще послугу?

- Зроби ще один сандвіч.

Після школи в понеділок, Маргарет, Кейсі й Дайен разом грали у фрисбі, на задньому подвір'ї будинку подруги. Був теплий, вітряний день. Небо було всіяне маленькими пухнастими хмарами.

Дайен зробила високу подачу. Диск пролетів над головою Кейсі в сторону декоративних дерев, висаджених під стінкою гаража. Кейсі побіг за ним, але спіткнувся через шланг для поливу, і впав на газон.

Дівчата розсміялися.

Кейсі піднявшись пожбурих диск у бік Маргарет. Та вже збиралась прийняти подачу, але порив вітру, змінив напрям, і диск пролетів повз неї.

- А як це, коли у тебе тато божевільний вчений? – несподівано спитала Дайен.

- Що-що? – Маргарет не була впевнена, що правильно почула свою подругу.

- Чого ви там завмерли? Кидайте вже! – крикнув Кейсі зі сторони гаража.

Маргарет високо жбурнула диск у напрямку брата. Він любляв такі подачі, коли ловити диск доводилось у стрибку.

- Просто тому, що він проводить дивні експерименти, це не робить його божевільним вченим.

- Та «дивні» це не те слово, — сказала Дайен з дуже серйозним виразом обличчя. – У мене кошмари були декілька ночей після нашої екскурсії до тих рослин у підвалі. Мені снилось як

вони кричали, стогнали й тягнулися до мене.

- Вибач за це, — щиро перепросила Маргарет. – Мені теж снилось щось подібне.

- Стережись! – закричав Кейсі. Він зробив низьку подачу, так що Дайен довелося ловити диск в районі колін.

Божевільний вчений. Ці дивні слова пронеслися у Маргарет в голові.

Божевільний вчений. Божевільний вчений.

Вони відлунювали у голові немов дзвін.

Але ж божевільні вченні бувають лише у фільмах, чи не так?

- Мій тато дещо розповів про твого батька, того вечора коли я повернулась від вас, — продовжила Дайен, кинувши диск Кейсі.

- Ти ж не розповіла йому про те, що трапилося у підвалі? Чесно? – обережно запитала Маргарет.

- Ні, — відповіла її подруга, хитаючи головою.

- Агов, а ці лимони вже достигли? – спитав Кейсі, киваючи головою у сторону дерев.

- Звісно, сходи й вкусити один, щоб впевнитися, — відкинула Дайен, роздратована тим, що її постійно перебивають.

- Сама йди йкуси, — у своєму дитсадковому стилі відповів Кейсі.

- Мій тато сказав, що вашого батька виперли з Інституту, через те що його експерименти вийшли з під контролю, але він і не збирався їх припиняти, — Дайен продовжила розповідь. Їй довелося гнатися за подачею, майже через усю охайно підстрижену галявину.

- І що тут такого? – спитала Маргарет.

- Усі довкола в Університеті, казали йому припинити те що він почав. Але він їх не слухав. Казав що не може зупинитися. Він був одержимий цим. Принаймні таке розповідали моєму татові.

Маргарет вперше чула цю історію. Але їй стало погано, від усвідомлення, що скоріш за все це було правдою.

- Щось дуже погане коїлось у лабораторії вашого батька, — продовжила Дайен. – Кажуть, що хтось дуже сильно постраждав, або навіть помер від цих експериментів.

- Це не правда! – наполягала на своєму Маргарет. – Якби щось подібне сталося, про це б гуділо усе місто!

- Справедливо. Це було б у всіх новинах, — погодилась Дайен. – Але мій тато каже, що його звільнили якраз через те, що він відмовився припиняти свої «експерименти».

- Добре, але ж це не робить з нього карикатурного «божевільного вченого», - сказала Маргарет у захист. Вона раптом відчула сильну необхідність захищати батька. Сама не розуміючи чому.

- Я просто кажу тобі те, що почула, — мовила подруга, зав'язуючи своє волосся. – Не треба видряпувати мені очі за це.

Вони грали ще декілька хвилин. Дайен змінила тему розмови. Вони говорили про їх однокласників. Потім трохи побалакали про вчителів у школі.

- Нам вже час іти, — гукнула Маргарет до Кейсі. Той підхопив фрисбі з газону й підбіг до сестри. – Я подзвоню тобі пізніше, — сказала Маргарет звертаючись до Дайен, легенько всміхнувшись.

Вони з братом почали збиратися додому, прямуючи через галявину на задньому подвір'ї.

- Нам також треба посадити лимонні дерева, — сказав Кейсі, коли вони вже йшли вулицею. – Вони дуже прикольні.

- Ну звісно, — саркастично відповіла Маргарет. – Це ж саме те, чого не вистачає нашому дому. Ще однієї бісової рослини!

Вони спинилися на перед власним подвір'ям. Їх здивувало побачене. На дворі, перед клумбою з трояндами сидів тато, і копірсався у землі. Побачити його на вулиці, було останнім часом рідке явище.

- Гей, тату! – крикнув Кейсі. – Лови!

Він кинув диск у сторону батька.

Доктор Брюер дуже повільно повернувся й не встиг зреагувати. Фрисбі врзалося йому в

голову, збивши з нього кепку. Його рот відкрився від несподіванки. Він підняв свої руки, щоб прикрити голову.

Проте було запізно.

Маргарет і Кейсі синхронно скрикнули від здивування, коли побачили його голову.

Маргарет спочатку здалось що батько пофарбував волосся у зелений колір.

Проте, те що вона побачила на його черепі, не було волоссям.

Волосся взагалі не було на голові. Воно все зникло.

Замість волосся, всю голову доктора Брюера вкривали яскраві зелені листочки.

- Дітлахи, не лякайтесь, — закричав доктор Брюер. Він швидко нагнувся в пошуках кепки, і одразу начепив її на голову.

Десь над ними почали каркати ворони. Маргарет підняла погляд до гори у пошуках цих птахів, проте картинка того, що вона побачила на голові батька ніяк не йшла з голови.

Весь її череп почав свербіти від усвідомлення того, як це мати на голові стільки зелені.

- Все в порядку. Справді! – крикнув доктор Брюер поспішаючи до них.

- Але ж, тату! Твоя голова, — не розуміючи закричав Кейсі. Він аж зблід на обличчя.

Маргарет теж стало погано. Вона важко ковтала, намагаючись позбутись приступів блювоти.

- Ви вдвох, йдіть за мною, — м'яко промовив тато, кладучи руки їм на плечі. – Давайте десь присядемо у затінку і поговоримо. Я балакав з вашою мамою цього ранку. Вона сказала, що ви переживаєте через мою роботу.

- Твоя голова! Вона вся зелена! – закричав Кейсі.

- Я знаю, — відповів тато всміхаючись. – Саме тому я почав носити кепку. Бо не хотів, щоб ви переймались через це.

Він провів їх у затінок, який створював гараж, і всадив на траву.

- Розумію ваші думки. Ви думаєте що ваш татко став трохи диваком, чи не так?

Він дивився прямо в очі Маргарет. Від цього погляду їй стало незручно, і вона відвела очі.

Над головами знов пролунало несамовите каркання ворон, що тепер летіли в іншому напрямку.

- Маргарет, чому ти мовчиш? – сказав її батько, ніжно стискаючи її руку. – Щось не так? Чому ти не говориш до мене?

Маргарет важко здихнула все ще уникаючи погляду тата.

- Вперед! Поясни нам це! Поговори з нами нарешті. З якого біса в тебе на голові росте листя? – несподівано викрикнула вона.

- Це просто побічний ефект, — відповів він, все ще стискаючи її руку. – Це не назавжди.

Коли я закінчу, моє волосся відросте.

- Але як це сталось? – запитав Кейсі, не зводячи погляду з татової кепки. З під неї вибивалося пару зелених листочків.

- Можливо вам стане трохи легше, якщо я спробую пояснити чим займаюсь у підвалі, — сказав доктор Брюер намагаючись встати з землі. – Я настільки захопився своїм експериментом, що навіть не мав достатньо часу, щоб з кимось цим поділитись.

- Ти взагалі не мав часу на будь-які розмови, — з докором сказала Маргарет.

- Вибачте мені, — сказав він, опускаючи погляд. – Це правда. Але я так занурився у роботу. Це було для мене дуже важко і виснажливо.

- Ти що, типу знайшов якийсь новий вид рослин? – запитав Кейсі, сівши в позу лотоса.

- Ні. Я намагаюсь вивести й штучно створити новий вид рослин, — пояснив доктор Брюер.

- Як це можливо? – вигукнув Кейсі.

- Вам колись розповідали про ДНК у школі? – спитав у них батько.

Вони разом похитали головами.

- Тоді це буде важко пояснити, — продовжив він. Доктор Брюер задумався на деякий момент. – Давайте я спробую пояснити це інакше, — сказав він, потираючи свою перев'язану руку. – Візьмімо для прикладу людину з високим рівнем IQ. Знаєте що це таке, так? Цифровий показник рівня інтелекту.

- Наприклад як у мене, — вставив свої п'ять копійок Кейсі.

- Кейсі, помовчи, — роздратовано сказала Маргарет.

- Потужний мозок. Так, як у Кейсі, — погодився доктор Брюер. — І скажімо, нам вдалося виділити той ген, чи молекулу, яка відповідає за високий рівень інтелекту. І далі, наприклад спробували б помістити його в інший мозок. Так щоб цю потужність мозку можна було далі передавати з покоління в покоління. Щоб усі люди мали височезний рівень IQ. Розумієте? Доктор Брюер подивився спочатку на Кейсі, потім перевів погляд на Маргарет.

- Так. Ніби все зрозуміло, — промовила Маргарет. — Ти береш усе найкраще з однієї людини, і перекладаєш в іншу людину. І вони вже також мають високий рівень, який потім передають своїм дітям, а ті своїм дітям і так далі.

- Все вірно, — сказав доктор Брюер, всміхнувшись напевно вперше за усі ці тижні. — Саме цим і займаються більшість ботаніків з рослинами. Вони намагаються брати найбільш корисні частини з однієї рослини, і підживлюють їх до інших рослин. Тобто створюють потужнішу рослину, яка може дати набагато більше плодів, чи дати в п'ять разів більше зерна, чи овочів.

- І саме цим ти зараз і займаєшся? — спитав Кейсі.

- Не зовсім, — відповів батько, трохи знизивши голос. — Я роблю дещо більш не звичне. Не хочу зараз розкривати вам усі деталі. Але можу запевнити вас, я намагаюсь створити вид рослин, яких ще ніколи не існувало. І не мало б ніколи існувати, за всіма законами. Я намагаюсь створити вид, який буде напіврослиною й напівтвариною.

Брат з сестрою здивовано вирячилися на батька.

Маргарет перша змогла видавити з себе якісь звуки.

- Ти маєш на увазі що береш гени у тварин, та вживлюєш їх у рослини?

Він кивнув.

- Але більше я не хочу про це говорити. Тепер ви розумієте чому необхідно тримати усе це в таємниці? — він впився поглядом у дітей, уважно слідкуючи за їх реакцією.

- Але як тобі це вдається? — спитала Маргарет, намагаючись переварити усю інформацію, яку вона щойно почула. — Як саме ти переносиш тваринні клітини до рослин?

- Я намагаюсь передавати код ДНК через електричний струм, — відповів він. — Я створив дві скляні кабінки. Вони під'єднані до потужного електричного генератора. Ви мали б це бачити, коли шпигували внизу, — доктор Брюер скорчив незадоволену гримасу.

- Так, ми бачили їх. Вони схожі на телефонні кабінки, — погодився Кейсі.

- Одна кабіна виступає у ролі відправника, інша є приймачем, — пояснив він. — Я намагаюсь передати необхідний код ДНК з однієї кабінки до іншої. Це дуже тонка і делікатна робота.

- І тобі це вдалось? — запитала Маргарет.

- Я вже дуже близько до цього, — відповів доктор Брюер, з якоюсь таємничою, але задоволеною усмішкою. Вона з'явилась на його обличчі лише на мить. Потім його обличчя знов стало серйозним, він підвівся з землі.

- Треба повертатися до роботи, — мовив він тихо. — Побачимось пізніше.

Він пішов через газон широкими кроками.

- Але ж тато, — крикнула Маргарет йому у слід. Вони з Кейсі також підхопились на ноги. — Твоя голова. Листя на голові. Це що таке? Як це пояснити?

Діти наздоганяли батька, щоб отримати відповіді.

Той лиш знизав плечима.

- Нічого тут пояснювати, — відрізав він. — Це просто побічний ефект.

Він поправив свою кепку.

- Вам не треба через це перейматись. Це тимчасово. Просто побічний ефект.
І швидко поспішив до будинку.

Здавалося що Кейсі був задоволеним поясненням батька, про те що відбувається в підвалі.
- Батько робить дійсно важливу роботу, — промовив він, з незвичною для нього серйозністю.
Але коли вони зайшли в будинок, Маргарет зрозуміла що її взагалі не задовольнили відповіді батька. Її більше турбувало те, що найважливіші питання залишились без відповіді.
Маргарет закрила двері своєї кімнати, впала на постіль, і продовжила думати про усі це.
Батько так і не пояснив чому в нього росте листя на голові. Просто побічний ефект. Ця відповідь взагалі не пояснює нічого.

Побічний ефект від чого? Що насправді це було причиною? Що змусило його волосся випасти? Коли воно знов відросте?

Було очевидним, що той не мав бажання обговорювати це з ними. Він як завжди побіг до свого підвалу, сказавши про побічний ефект.

Побічний ефект.

Це змушувало Маргарет почуватися зле, кожного разу як вона про це думала.

А як інакше вона могла почуватися? Зелене листя проривається через твою шкіру, проростаючи по всій голові.

Гидота. Навіть думки про це змушували її почуватися брудно. Вона була впевнена що сьогодні їй будуть снитися кошмари.

Вона схопила подушку, й притисла її до живота, обійнявши її.

Маргарет вирішила що треба було поставити ще купу інших запитань.

Наприклад чому рослини стогнали? Чого деякі з них звучать так, ніби дихають? Навіщо вони схопили Кейсі? Яких тварин тато використовує для своїх експериментів?

Дуже багато запитань.

Не кажучи вже про найголовніше запитання яке треба було поставити.

Що змусило батька їсти перегній?

Але Маргарет не могла цього запитати на пряму. Не могла допустити того, щоб той дізнався що вона шпигувала за ним.

Насправді вони з Кейсі не поставили жодного запитання, яке дійсно важливо було поставити. Вони просто були настільки зачаровані тим, що він сів і поговорив з ними, хоча б пару хвилин.

Його пояснення були дійсно цікавими, вирішила для себе Маргарет. Було приємно усвідомлювати, що батько був на порозі якось неймовірного відкриття і наукового прориву.

Такого що зробить його відомим на весь світ.

Але як щодо решти?

Страшна думка раптом осяяла її голову.

А що як він про усе це просто збрехав?

Ні.

Вона швидко відігнала подібну думку. Батько не став би брехати їм. Нащо йому це потрібно? Просто є такі запитання, на які він поки ще не може дати відповідь.

Маргарет думала про усю цю ситуацію до пізньої ночі. Коли вечеряла. поки говорила з Дайен телефоном десь годину. Тоді коли робила домашнє завдання. Як сіла дивитися телевізор. Навіть вже в постелі. Вона все ще ламала над цим голову, не маючи змоги скласти все це до купи. Ці думки не давали їй заснути.

Тож коли донеслось як батько підіймається сходами, вона моментально сіла в ліжку. М'який вітерець залітав до кімнати, змушуючи штори гоїдатись. Маргарет почувала як батько пройшов повз її кімнату, і попрямував у сторону ванни. Було чути як вола стікає у раковину. Дівчина вирішила що має розпитати батька про все.
Глянула на годинник. Вже пів на третю ранку.

Не дивлячись на це, в її організмі був неймовірний приплив енергії.
Маргарет мала запитати батька про той клятий перегній що він їв.
Це просто зводило її з розуму. Вона постійно думала про це. Це покидало її голову. Кожного разу, як вона бачила його, в уяві знов з'являлась картинка того як він стоїть над раковиною й заштовхує собі ці жмені до рота.
Маргарет втішала себе тим, що цьому має бути якесь просте й адекватне пояснення, поки вилазила з постелі. Цьому обов'язково мало бути логічне пояснення.
І їй необхідно було його почути.
Вона тихенько вибралася до коридору. Через напіввідчинені двері ванної кімнати пробивався промінь світла. Вода продовжувала стікати у раковину.
Маргарет почула кашель. А потім знову лиш шум води.
Їй були необхідні відповіді.
Просто треба спитати напрома.
Вона ступила у трикутник світла й зазирнула до ванни.
Батько стояв схилившись над раковиною. Сорочка валялась поруч на підлозі. Він поклав свою кепку на бачок унітаза, тож на його голові буйно колихалось зелене листя.
Маргарет затамувала подих.
Листя було таким зеленим. Таким густим.
Він не помітив її. Вся його увага була приділена пов'язці на руці. Маленькими ножицями він розрізав бинт, щоб стягнути його.
Маргарет побачила, що рука все ще кровоточить.
Хоча чекайте.
Що це таке?
Щось взагалі не схоже на кров, крапало з батькової руки.
Все ще тамуючи подих, вона спостерігала, як той змиває «це» під потоком гарячої води.
Потім він уважно оглянув свою руку.
Після промивання, рана все ще кровоточила.
Маргарет напружила свій погляд, намагаючись сфокусуватись.
Якщо це не кров, то ще це в біса таке?
Те, що стікало в раковину взагалі не схоже на кров.
Ця рідина була яскраво-зеленою!
Маргарет скрикнула й побігла назад до своєї кімнати. Під нею заскрипіла підлога, видаючи її кроки.
- Хто там? – закричав доктор Брюер. – Маргарет? Кейсі?
Він висунув голову у двері, за мить після того, як Маргарет заскочила до себе в кімнату.
- Він бачив мене, — прошепотіла вона до себе, ховаючись під ковдру. – Бачив мене, і тепер прийде по мене.

Маргарет натягла ковдру по саме підборіддя. Вона помітила що тремтить. Все тіло трясло, холод пробирався від самих ніг.

Вона затримала подих і прислухалась.

Все ще було чути як промені води б'ються об раковину у ванні.

Проте кроків чути не було.

«Він не йде за мною» - подумала Маргарет сама до себе, зробивши глибокий заспокійливий видих.

Як вона могла таке подумати? Хіба могла настільки злякатись свого рідного батька?

Бо вона боялась.

Це слово вперше з'явилося в її голові.

Сидячи в ліжку, тремтячи всім тілом, хапаючись за рятувну ковдру, й прислухаючись до кроків у коридорі, вона усвідомила що боїться.

Боїться власного батька.

Якби їй хотілось, щоб мама повернулась додому.

Без зайвих роздумів, вона схопилась за телефон. У неї промайнула ідея, негайно подзвонити мамі, розбудити її, і сказати, щоб та мчала додому якомога швидше. Розповісти їй, що щось жахливе коїться з батьком. Що він дуже змінився. Що він поводитьсь до біса дивною й лякаючи.

Вона поглянула на годинник. 2:43

Ні. Вона не могла так вчинити. Її бідна матуся і так зараз переймається за рідну сестру. У неї зараз і без того важкі часи. Маргарет не повинна ось так лякати її.

Тим паче щоб вона сказала? Як саме вона мала б пояснити матері, що до смерті боїться власного батька?

Пані Брюер скоріш за все, просто скаже їй заспокоїтись і не накручувати себе. Що її батько все ще любить своїх дітей. Він ніколи не завдасть їм шкоди. Просто зараз надто занурений у свою роботу.

Стривайте...

З його голови росте листя, він їсть перегній і добрива, у нього тече зелена кров.

Стривайте...

Вона почула як у ванні вимкнули воду. Потім до неї донісся звук, коли клацають вимикачем.

Було чути як батько направився до своєї кімнати, що була в іншому кінці коридору.

Маргарет розслабилась. Сповзла трохи в ліжку, і ослабила хватку з якою вчепилась в ковдру.

Вона закрила очі, намагаючись очистити й упорядкувати свої думки.

Спробувала порахувати овець.

Це напевно ніколи ні в кого не спрацьовувало. Маргарет збиралась порахувати до тисячі, але спинилась на 375.

У скронях пульсувало. В роті було сухо як у пустелі.

Вона вирішила збігати вниз на кухню й пошукати щось попити в холодильнику.

«На ранок я буду повністю розбита і знесилена» - подумала Маргарет до себе, коли тихенько пробиралась сходами вниз.

Але то буде на ранок.

Що мені робити тепер? Найкращим рішенням буде просто спробувати заснути.

Кухонна підлога заскрипіла під її ногами. Голосно клацнув мотор холодильника, чим сильно налякав її.

- Зберись, Маргарет, — тихо мовила вона до себе, — просто зберись!

Вона відкрила дверцята, і дістала пляшку води. Раптом чиясь рука схопила її за плече.

- ААА, — злякано скрикнула Маргарет, впустивши відкриту пляшку на підлогу. Холодна вода розлилась розтеклась калюжею довкола її ніг. Вона відскочила, але все ж встигла промочити ноги.

- Кейсі, ти мене налякав, — заявила Маргарет. – Що ти тут робиш посеред ночі?

- А ти що тут робиш посеред ночі? – сонно відгукнувся Кейсі, його біля волосся було сплутане.

- Не могла заснути. Допоможи мені тепер прибрати воду.

- Це не я її розлив, — сказав він, і зробив крок назад. – Сама і прибирай тепер.

- Я її розлила через тебе! – зашипіла на нього Маргарет. Вона взяла рулон паперових серветок і простягла їх брату. – Давай, бери. Швидко!

Вони разом опустились на коліна, і у світлі холодильника почали вимочувати холодну воду рушниками.

- Не можу перестати думати про усе це, — сказав Кейсі, викидаючи змокрілий рушник у сміття. – Тому й не можу заснути.

- Я також, — зізналась Маргарет, нахмурившись.

Вона збиралася ще щось сказати, проте звук із коридору змусив її спинитись.

Це був стогін. Скоріш навіть жалібний крик, сповнений неймовірного смутку.

Маргарет перестала прибирати воду, й застигла.

- Що це таке було?

Очі Кейсі розширились від страху.

Вони знов почули цей звук. Скоріше це було схоже на жалібний крик благання.

- Воно... звук доноситься з підвалу, — прошепотіла Маргарет.

- Це рослини? – спитав ледь чутно Кейсі. – Як думаєш, це може бути одна із батькових рослин?

Маргарет не відповіла. Вона застигла, не рухаючись, просто слухаючи.

Ще один стогін. Цього разу тихіше, але такий же жалібний.

- Не думаю, що батько сказав нам правду, — промовила вона до Кейсі, дивлячись тому прямо в очі. Той виглядав особливо блідим у світлі холодильнику. – Не думаю що городні помідори могли б видавати подібні звуки!

Маргарет підвелась на ноги, зібравши з підлоги залишки паперових рушників, і викинула їх у смітник під раковиною. Потім зачинила дверцята холодильника, зануривши кімнату в абсолютну темряву.

Поклавши руку на плече Кейсі, вона пішла за ним через кухню до коридору. Вони спинились біля входу у підвал і прислухались.

Зараз в будинку панувала повна тиша.

Кейсі спробував потягнути двері підвалу. Ті були зачинені.

Ще один тихий стогін здавалося пролунав зовсім поруч.

- Дуже схоже на людину, — прошепотів Кейсі.

Маргарет здригнулась. Що там відбувається в тому підвалі? Що там насправді відбувається?

Вони піднялися сходами. Вона зачекала поки Кейсі не зачинить двері у свою кімнату, і не опиниться в безпеці. Він позіхнувши помахав їй рукою і зачинив за собою двері.

За кілька секунд Маргарет також була в ліжку, натягнувши ковдру аж до голови, хоча ніч була дуже тепла. Вона зрозуміла що в роті було все ще сухо. Їй так і не вдалося втамувати спрагу.

Якимось чином вона все ж таки заснула. Це був нервовий та неспокійний сон. Будильник задзвонив о 7:30. Вона піднялась і з сумом подумала що треба збиратися в школу. Потім згадала, що шкільні заняття скасували на пару днів. Через якусь там учительську конференцію чи щось типу того.

Вона вимкнула будильник, і знов впала на подушку, сподіваючись ще поспати. Проте знов заснути так і не вдалось. Знов повернулись всі вчорашні думки. Вони заповнили її свідомість страхом, який вона пережила декілька годин тому.

Маргарет встала й потягнулася. Вона збиралася піти поговорити з батьком, й нарешті з'ясувати усе.

Якщо не зробити це зараз, то він знову зачиниться у підвалі, а вона буде весь день сидіти й ганяти по колу ці жахливі припущення.

- Я не хочу боятися свого батька! – для впевненості вона сказала це вголос. – Не хочу!

Вона накинула легкий халат поверх піжами, і почала шукати кімнатні капці.

В коридорі вже було жарко й душно, хоча бліде ранкове сонце лиш почало просочувалося через фіранки на вікні.

Вона спинилася біля дверей у кімнату Кейсі, збираючись розбудити його, щоб той пішов з нею, і теж поставив свої запитання.

Чи може краще не треба?

Бідний хлопець й так не спав пів ночі. Нехай краще відпочиває.

Зробивши глибокий вдих, вона пішла коридором далі в напрямку кімнати батьків. Двері були відчинені.

- Тато?

Ніхто не відповів.

- Тат? Ти вже прокинувся?

Вона зробила крок у кімнату.

- Агов?

Його вже тут не було.

В кімнаті важко було дихати. Пахло чимось кислим.

Хімікатами.

Штори були щільно закриті. Постільна білизна зіжмакана валялась біля ліжка.

Маргарет зробила ще декілька кроків до постелі.

- Тату?

Ні. Вона його прогавила. Скоріш за все він уже зачинився у своєму підвалі, з сумом усвідомила Маргарет.

Він напевно прокинувся дуже рано і вже...

Стоп.

Що це в ліжку?

Маргарет увімкнула лампу на комоді й наблизилась до ближче.

- О ні! – з жахом скрикнула вона, закриваючи рот руками.

Товстий шар перегною вкривав все ліжко.

Маргарет вирячилася на цю картину, не рухаючись та навіть не дихаючи.

Цей компост був чорного кольору, і здавалось ніби й вологий.

І все це місиво здавалось рухалось.

Рухалось?

Цього не може бути. Це просто неможливо.

Вона нахилилася ближче, щоб уважно роздивитись все це.

Ні. Саме по собі це місиво не рухалось.

Шар цієї гідоти був наповнений десятками жуків, комах, і хробаків.

Це вони повзали у цьому компості, який вкривав усе батьківське ліжко.

Кейсі не спускався вниз аж до 10:30. Поки його не було Маргарет сама зробила собі сніданок, поснідала, переодягнулась у джинси та футболку, і навіть встигла пів години поговорити з Дайен телефоном. Решту часу, вона просто міряла вітальню кроками, розмірковуючи що їй з усім цим робити.

Зібравшись з силами, вона декілька разів стукала у двері підвалу. Спочатку легенько, але з кожним разом все голосніше. Батько певно не чув цього. Бо на її стукіт ніхто не відповів. Коли Кейсі нарешті спустився, сестра налила йому склянку апельсинового соку, і поклікала його на задній двір, щоб поговорити. Був туманний день, небо все було ніби помаранчево-жовте, вже стояла неймовірна задуха, хоча й сонце ледь виглядало через пагорби.

Пройшовши у затінок живоплоту, Маргарет розповіла своєму брату про все. Про зелену кров, що витікала з батька, про те місиво з землі й перегною, що було в його ліжку.

Кейсі стояв з відкритим ротом, тримаючи в руці склянку з соком, з якої так і не відпив. Він довго дивився на Маргарет не в змозі видавити з себе жодного слова.

Нарешті він поставив склянку на землю і сказав:

- І що ми маємо з усім цим робити? – його голос був схожий на шепіт.

Маргарет розгублено знизала плечима.

- Я думаю нам варто подзвонити мамі.

- І розповісти їй про усе? – спитав Кейсі, засовуючи руки глибоку у кишені своїх шортів.

- Думаю що так, — продовжила Маргарет. – Не знаю чи повірить вона в усе це, але...

- Це так стрьомно, — мовив Кейсі. – Тобто я маю на увазі, це ж наш батько. Ми знаємо його усе життя. Я до того, що...

- Розумію про що ти, — перебила його Маргарет. – Але він вже не той, ким був раніше. Він...

- Може йому вдасться все пояснити, — сказав Кейсі з надією. – Може на все це, є якийсь адекватне розумне пояснення. Ну розумієш? Типу як про листя на його голові.

- Ми напряду питали його про це. Він просто відмахнувся від запитання, — нагадала Маргарет своєму брату. – Сказав що це побічний ефект. Більше ніякого пояснення.

Кейсі кивнув, але нічого не сказав.

- Я розповіла Дайен про усе це, — зізналась Маргарет.

Кейсі здивовано вирячився на неї.

- Мені треба було хоч з кимось цим поділитися, — різко додала вона. – Дайен каже що нам варто звернутись в поліцію.

- І що це дасть? – Кейсі похитав головою. – Батько нікому не завдав ніякої шкоди, чи не так? Що по твоєму має зробити поліція?

- Знаю, — погодилась Маргарет. – Саме це я і сказала Дайен. Але вона сказала що точно має бути якийсь закон, який не дозволяє проводити «божевільним» вченим свої експерименти.

- Наш батько не божевільний вчений, — зі злістю відповів Кейсі. – Це все якась дурня. Він просто... Він...

Просто хто? Чи просто *що*?

Декілька годин потому, вони все ще були на задньому подвір'ї намагаючись придумати що їм робити. Аж тут двері кухні відкрилися, й батько поклікав їх всередину.

Маргарет здивовано поглянула на брата.

- Не вірю своїм очам. Він вийшов зі свого лігва.

- Може нам вдасться побалакати з ним, — сказав Кейсі.

Вони вдвох зайшли до кухні. Доктор Брюер у своїй звичній кепці, всміхнувся до них, і поставив на стіл дві тарілки.

- Привіт, — весело сказав він. – Час підкріпитися!

- Що? Невже ти приготував обід? – вигукнув Кейсі, не спроможний приховати свій подив.

- Тату, нам треба серйозно поговорити, — впевнено сказала Маргарет.

- Боюсь, у нас немає на це часу, — сказав він, уникаючи її погляду. – Сідайте. Спробуйте нову страву. Хочу подивитись чи сподобається вона вам.

Маргарет з Кейсі слухняно всілися за обідній стіл.

- Що це таке? – простогнав Кейсі.

Обидві тарілки були наповнені зеленою, кашоподібною речовиною.

- Воно схоже на якийсь товчене пюре з огірків, — сказав Кейсі скривившись.

- Не зовсім, — загадково відповів доктор Брюер, нависаючи над ними через стіл. – Ну ж бо. Скуштуйте. Б'юсь об заклад, вас це здивує.

- Тато, ти ніколи раніше не готував нам обід, — сказала Маргарет, намагаючись не видавати свою підозру.

- Я просто хочу, щоб ви це з'їли, — промовив він, і посмішка зникла з його обличчя. – Ви будете першими на кому я проекспериментую це.

- Нам треба з тобою дещо обговорити, — продовжила Маргарет, взявши ложку, але не збираючись їсти цю бридоту.

- Ваша мама дзвонила сьогодні з ранку, — батько не звернув увагу на слова Маргарет.

- Коли? – нетерпляче запитала вона.

- Не так давно. Думаю ви якраз були на вулиці, і не чули дзвінок.

- І що вона казала? – спитав Кейсі, не зводячи погляду з тарілки перед собою.

- Тітці Еленор вже набагато краще. Її перевели з реанімації у звичайну палату. Так що скоріш за все, ваша мама скоро повернеться додому.

- Нарешті! – хором вигукнули Маргарет і Кейсі.

- Їжте, — наказав доктор Брюер, вказуючи на тарілки.

- А ти... хіба ти не будеш з нами їсти? – спитав Кейсі, крутячи ложку у руках.

- Ні, — швидко відповів тато. – Я вже пообідав.

Він обперся обома руками об стіл. Маргарет помітила на його порізаний руці, свіжу пов'язку.

- Тато, минулої ночі... - почала було вона.

Він її різко обірвав.

- Давай їж. Ти зобов'язана це скуштувати!

- Але що це таке? – скиглячи спитав Кейсі. – Пахне воно не дуже апетитно.

- Головне, щоб смак сподобався, — нетерпляче сказав доктор Брюер. – Воно як смаколик.

Він з викликом дивився на них, закликаючи з'їсти зелену блювоту.

Підозріло дивлячись на загадкову речовину в тарілці, Маргарет відчула, як її тілом підіймається страх.

Доктор Брюер занадто сильно наполягав на тому щоб вони це з'їли. Ця сама думка читалась і в очах Кейсі.

Занадто наполягав.

Він раніше взагалі обіди не готував. Чого це він вирішив це зробити зараз?

І чому не зізнається з чого цей «смаколик»?

На обличчях дітей одна й та сама думка.

Що тут відбувається?

Батько намагається щось зробити з нами? Ця зелена речовина може нашкодити нам? Чи змінити нас? Зробити так, щоб і у нас на голові почало рости листя?

Які ж це божевільні думки!

Але нікуди не зникав страх яким вони були сковані, через те що батько майже силоміць намагався в них це впхнути.

- Вам що не зрозуміло що я сказав? – нетерпляче крикнув доктор Брюер. – Взяли свої ложки.

Швидко! Чого ви чекаєте?

Маргарет з Кейсі з острахом підняли свої ложки й занурили їх у дивну зелену кашу. Але до рота їх так і не піднесли.

Просто не змогли.

- Їжте! Їжте! – заволав доктор Брюер, стукнувши по столу здоровою рукою. – Чого ви чекаєте? Їжте свій обід! Ну ж бо! Їжте!

У них не лишалося іншого вибору.

Рука Маргарет тремтіла, коли вона підносила ложку до рота.

- Ось так. Ви будете в захваті, — продовжував доктор Брюер, нависши над ними.

Кейсі поглянув на Маргарет і також підніс ложку до губ.

Хтось подзвонив у двері.

- Кого це принесло? — спитав доктор Брюер, роздратований тим, що його переривають. — Я зараз повернусь, дітлахи.

Він вийшов до коридору.

- Нас врятував дзвінок у двері, — сказала Маргарет, опускаючи ложку назад в тарілку з неприємним звуком.

- Ця штука огидна, — прошепотів Кейсі. — Воно більше схоже на якесь добриво, чи щось типу того. Гидота!

- Швидше, — сказала Маргарет, підхоплюючись з за столу й хапаючи тарілки. — Допоможи мені.

Вони підбігли до раковини, відкрили шафу під нею, й висипали вміст тарілок, у сміттевий кошик. Потім віднесли посуд назад до столу, й сіли тримаючи ложки в руках.

- Ходімо глянемо, хто там прийшов, — сказав Кейсі.

Вони прокрались до коридору, якраз вчасно, щоб побачити чоловіка з чорним портфелем, який увійшов, і привітливо тис руку батькові. У чоловіка була засмагла лисина, він носив великі окуляри з синіми лінзами. Також він мав великі коричневі вуса. Вдягнутий був у темно-синій костюм з червоно-білою смугастою краваткою.

- Містер Мартінес, — здивовано оголосив батько. — Який... несподіваний візит.

- Це колишній начальник батька з Інституту, — прошепотіла Маргарет звертаючись до Кейсі.

- Я в курсі, — роздратовано відкинув той.

- Я ж казав ще кілька тижнів тому, що збираюсь зазирнути до вас в гості, щоб поглянути як ідуть ваші справи, — сказав містер Мартінес, якимось підозріло приношуючись до повітря. — Містер Веллінгтон люб'язно згодився підвезти мене, поки моя машина в ремонті.

- Що ж, насправді я не готувався до вашого візиту, — затинаючись промовив доктор Брюер, явно почувуючись не у своїй тарілці. Це було помітно навіть зі спини. — Я взагалі-то не чекав нікого в гості. Зараз не найкращий час, якщо можна так сказати...

- Та не переймайтесь ви так. Я лиш гляну одним оком і все, — сказав містер Мартінес, заспокійливо кладучи руку на плече доктор Брюеру. — Мене завжди захоплювала ваша робота. Самі розумієте про що я. Також ви маєте знати, що це була не моя ідея, звільняти вас. На мене натиснула рада директорів. Вони не залишили мені вибору. Але я від вас ніколи не відвертався. Можу заприсягтись. Ходімо. Погляньмо яких успіхів вам вдалось досягти!

- Що ж... - доктору Брюеру так і не вдалось приховати своє незадоволення від неочікуваного візиту містера Мартінеса. Він скривився, і всім тілом намагався перегородити прохід до підвалу.

Принаймні так здалось Маргарет, яка тихенько спостерігала за цією ситуацією зі своїм братом.

Містер Мартінес пройшов повз батька, й відчинив двері підвалу.

- Привіт, дітлахи, — помахав він своїм портфелем у бік дітей.

Батько був здивований побачити їх тут. Він думав що вони мали бути на кухні.

- Діти, ви вже закінчили свій обід?

- Так, все було дуже смачно, — збрехав Кейсі.

Але здалось що ця відповідь дуже задовольнила доктора Брюера. Поправивши свою кепку, він пішов слідом за містером Мартінесом у глиб підвалу, обережно зачинивши за собою двері.

- Може він прийшов, щоб знову покликати батька на роботу? — сказав Кейсі повертаючись до кухні. Він відкрив холодильник у пошуках нормального обіду.

- Не будь дурним, — відповіла Маргарет, тягнучись через брата, щоб дістати контейнер з салатом. — Якщо батько дійсно вирощує рослини схрещені з тваринами, йому більше не

треба буде робота в Інституті. Він стане відомим на весь світ. А знаменитості не працюють.

- Дійсно, маєш рацію, — задумливо сказав Кейсі. — Це і все що є? Один контейнер з салатом?

- Я можу зробити тобі сандвіч, — запропонувала Маргарет.

- Насправді, я не такий вже і голодний, — відповів Кейсі. — Та зелена гидота відбиває будь-який апетит. Як думаєш, чому він так хотів, щоб ми з'їли ту бридоту?

- Не знаю, — сказала Маргарет.

Вона поклала руку братові на плече.

- Мені дуже страшно, Кейсі. Як би я хотіла, щоб мама була вдома.

- Я б теж цього хотів, — відповів він тихо.

Маргарет поклала контейнер назад у холодильник. Закривши дверцята, вона вперлася в них головою.

- Кейсі...

- Що?

- Як думає батько каже нам правду?

- Про що саме?

- Про все. Про все що відбувається.

- Не впевнений, — сказав Кейсі, розгублено хитаючи головою.

Раптом його обличчя змінилося. Його очі засяяли.

- Але я знаю спосіб, як це перевірити.

- Га? Що ти маєш на увазі? — запитала Маргарет, відштовхнувшись головою від холодильника.

- Треба, щоб батько кудись пішов, — прошепотів Кейсі. — Як тільки підвернеться така нагода, нам треба спуститися в підвал і нарешті з'ясувати чим він там насправді займається.

Свій шанс дізнатися правду, вони отримали вже наступного дня після обіду. Тато вийшов з підвалу, тримаючи в руках металевий ящик для інструментів.

- Я пообіцяв нашому сусіду допомогти встановити нову раковину у ванній, — пояснив він, тримаючи свою незмінну кепку в іншій руці.

- Скільки годин тебе не буде вдома? – спитав Кейсі, глянувши на Маргарет.

«Дуже тонко й не підозріло, Кейсі!» - подумала вона, закотивши очі.

- Це має зайняти не більше двох годин, — промовив доктор Брюер. Він зник у дверях.

Вони дивилися як він прямує через двір у сторону будинку містера Генрі.

- Зараз або ніколи, — сказала Маргарет, стурбовано глянувши на Кейсі. – Думаєш у нас вийде?

Вона смикнула двері. Зачинено. Як і зазвичай.

- Не проблема, — сказав Кейсі. Загадкова усмішка розповзлась по його обличчю. – Принеси мені канцелярську скріпку. Зараз я тобі покажу, яким трюкам навчив мене Кевін минулого тижня.

Маргарет слухняно відправилась на пошуки скріпки. Знайшовши одну на своєму столі, поспішила назад до Кейсі. Той зі знанням справи, розрівняв її та вставив у вічко замку.

Трішки покрутивши нею він з тріумфальним криком відкрив двері.

- Опановуєш професію на майбутнє? Твій друг вчить тебе дуже «корисним» речам, — зауважила Маргарет, хитаючи головою.

Кейсі лиш всміхнувся і жестом запросив сестру зайти першою.

- Добре, поговоримо про це потім. Зараз немає на це часу. Давай уже зробимо це, — сказала Маргарет, збираючи всю волю та сміливість. Вона ступила на сходинки.

За декілька секунд вони вже були внизу підвалу.

Діти приблизно знали що їх очікувало. Тому тепле густе, повітря що вдарило їм в ніс, не стало для них сюрпризом.

Повітря було настільки вологим та липким, що краплі одразу проступили по спині Маргарет. Щулячись від яскравого світла, вони спинилися біля входу в кімнату з джунглями.

Рослини здавалося стали ще більшими. Росли ще густіше й рясніше з моменту їх минулого візиту.

З товстих стебел, тепер звисали ще довші брудкі ліани. Широке зелене й жовте листя, тремтіло й гойдалося під білим світлом. Листки ляпали один по одному, видаючи м'які вологі звуки. Один з помідорів з брудним звуком ляпнувся на землю.

Рослини ніби тремтіли в якомусь очікуванні. Все було в якомусь русі. Здавалося що вони тягнуться до гори, простягають свою подобу рук в усі сторони, аж трясучись від енергії яка через них проходила.

Довгі коричневі вусики ліан тягнулись по землі, обвиваючись довкола інших рослин, довкола одне одного. Куциста папороть то підіймалась тягнучись до стелі, то знову опускалась до низу.

- Нічого собі, — мовив Кейсі, зачарований цими тремтячими, яскравими джунглями. – Невже все це дійсно нові види?

- Думаю що так, — м'яко відповіла Маргарет. – Але вони схожі на якісь доісторичні рослини з книжок чи фільмів.

Вони почули звуки дихання, зітхання, і тихий стогін, що долинав із шафи приставленої до стіни.

З довгого стебла раптом поповз довгий вусик. Маргарет довелось відтягнути Кейсі назад.

- Стережись. Не підходь до них занадто близько, — попередила вона.

- Без тебе знаю, — різко відповів він, відходячи від неї. — Не хапай мене отак. Ти мене лякаєш.

Вусик ліани обережно поповз по землі.

- Вибач, — сказала Маргарет, заспокійливо торкаючись його плеча. — Просто... мені згадався минулий раз.

- Я буду обережним, — відповів він.

Маргарет здригнулась.

Вона знов почула дихання. Рівне, тихе дихання.

З цими рослинами явно щось не в порядку.

Маргарет зробила крок назад, оглядаючи ці неймовірні «живі» джунглі.

Вона зачаровано дивилась на них, поки не почула як Кейсі перелякано закричав.

- Допоможи! Воно схопило мене! Воно схопило мене!

Маргарет теж перелякано скрикнула, й відірвалася від споглядання рослин, очима шукаючи брата.

- Допоможи! – знов закричав Кейсі.

Охоплена страхом, Маргарет зробила декілька кроків в сторону Кейсі.

І вона побачила маленьку сіру істоту, що бігає по підлозі.

Її пробрав сміх.

- Кейсі, це білка!

- Що? – його голос був набагато вище ніж зазвичай. – Воно схопило мене за щиколотку та...

- Сам подивись, — сказала вона вказуючи пальцем. – Це білка. Лиш поглянь як ти налякав її. Вона певно просто пробігла поруч з тобою.

- Ох, — видихнув Кейсі. Кольори почали повертатись на його повністю зблідле обличчя. – Мені здалося.. Я подумав що це рослини!

- Звісно. Пухнасті сірі рослини, — сказала Маргарет, трясучи головою. Її серце продовжувало неймовірно стукотіти. – Ти дуже мене налякав, Кейсі.

Білка зупинилась за кілька метрів, повернулась, підвелась на дві лапи, й дивилась на них.

- Як вона могла сюди потрапити? – запитав Кейсі. Його голос все ще тремтів.

Маргарет лиш знизала плечима.

- Такі тварини завжди знаходять спосіб, — мовила вона. – Згадай нашого хом'яка який пролазив у будь-які діри.

Тут її погляд впав на маленьке віконце, що було майже під самою стелею.

- Поглянь, вікно відкрите, — сказала вона Кейсі. – Певно вона пробралась у нього.

- Кшш! – Кейсі крикнув на білку. Він спробував її вигнати. Хвіст білки лиш мигнув у повітрі, і вже зник десь поміж рядами рослин.

– Геть звідси! Геть! – продовжував кричати Кейсі.

Перелякана білка, ганяла колами по підвалу. Потім вона вперлася в стіну, стрибнула на коробку, а з неї вже вискочила у відкрите вікно.

Кейсі перестав бігати й втупився поглядом у вікно.

- Гарна робота, — сказала Маргарет. – А тепер нумо вибиратися звідси. Ми все одно не знаємо що нам треба. Немає навіть приблизного уявлення що нам треба шукати. Ми ніяк не зможемо перевірити, бреше нам батько чи ні.

Вони рушили в бік сходів. Але спинились, коли почули стукіт.

- Кейсі, ти це чув? – вона шукала поглядом свого брата, проте його не було видно за рослинами. – Кейсі?

- Так. Я чув це, — звідкись донісся голос. Маргарет все ще нікого не бачила. – Звук іде з шафи біля стіни.

Гучний стукіт змусив Маргарет здригнутись. Складалось враження що хтось стукає з середини шафи.

- Кейсі, ходімо поглянемо що там, — мовила вона.

Ніхто не відповів.

Стукіт посилювався.

- Кейсі?

Чому він їй не відповідає?

- Кейсі, де ти є? Ти мене лякаєш, — покликала Маргарет, підходячи ближче до мерехтливих рослин. Ще один помідор впав на землю, прямо перед її ногами. Це змусило її відстрибнути.

Не дивлячись на неймовірну задуху, вона відчула як холод пробирає усе її тіло.

- Кейсі?

- Маргарет, іди сюди. Я дещо знайшов, — нарешті озвався її брат. Його голос був якимось невпевненим, стурбованим.

Вона обережно обійшла рослини, і підійшла до робочого столу, який стояв поруч із шафою. З шафи перестали стукати.

- Кейсі, що трапилось? Ти лякаєш мене, — зарюмсала Маргарет. Вона зупинилась, і оперлась на дерев'яний стіл.

- Поглянь, — промовив він, простягаючи їй якийсь темний згорток. — Я знайшов це на підлозі. Воно лежало під цим столом.

- Гмм? Що це таке? — спитала Маргарет.

Кейсі розгорнув його. Це був піджак від костюма. Темно-синій піджак. В середині лежала смугаста червоно-біла краватка.

- Це належало містеру Мартінесу, — сказав Кейсі, стискаючи піджак за комір. — Це його краватка і піджак.

Рот Маргарет перетворився в літеру «О» від здивування.

- Ти маєш на увазі що він забув це тут?

- Якби він просто забув це, чому б його склали й заховали під стіл? — спитав Кейсі.

Маргарет невідривно дивилась на піджак. Вона провела рукою по смугастій краватці.

- Ти бачила як містер Мартінес вчора виходив з будинку? — продовжив Кейсі.

- Ні, — зізналася Маргарет. — Але ж він мав якось вийти. Тим паче його машини ніде не видно.

- Він казав що його хтось підвіз, забула? Мартінес казав це батьку в коридорі.

Маргарет перевела погляд від піджака, на стурбоване обличчя свого брата.

- Кейсі, що ти намагаєшся сказати? Що містер Мартінес досі в нашому будинку? Що його згодували рослинам? Це божевілля.

- А нащо тоді було ховати його піджак таким чином? — не заспокоювався Кейсі.

Маргарет не знала що відповісти.

Вони разом переглянулися, почувши голосні кроки по сходинках.

Хтось швидко спускався до підвалу.

- Ховайтесь!- прошепотіла Маргарет.

- Де?! — запитав Кейсі, його очі панічно забігали по підвалу в пошуках схованки.

Маргарет скочила на картонну коробку, що стояла біля стіни, й потягнулась до маленького відчиненого вікна. Напружуючи всі м'язи, вона вибралась на траву. Повернувшись, і допомогла вилізти Кейсі.

«Та білка дуже нам допомогла! Хоч і сама того не підозрювала! Вона вказала нам шлях втечі!» думала про себе Маргарет, поки тягла брата за руки, допомагаючи йому вибратись. Пообіднє повітря здавалось таким прохолодним порівняно з підвалом. Важко дихаючи, вони зазирали у вікно.

- Хто це там? – прошепотів Кейсі.

Маргарет не довелося відповідати. Вони побачили як їх батько ступив у промені білого світла, очима оглядаючи кімнату з рослинами.

- Чого це він раптом повернувся? – спитав Кейсі.

- Чшшш, — Маргарет затулила йому рукою рот. Потім вона підскочила на ноги й поспішила до задніх дверей. – Ходімо. Хутко!

Чорний вхід був відкритий. Вони зайшли на кухню, якраз у момент коли батько вийшов з підвалу зі стурбованим виразом обличчя.

- Гей, ось ви де! – крикнув він.

- Привіт! – сказала Маргарет, намагаючись звучати правдоподібно. – Чого ти повернувся?

- Забув деякі інструменти, — відповів той, уважно вивчаючи їх обличчя. Його погляд був дуже підозрілим. – А де це ви вдвох були?

- На задньому дворі гуляли, — моментально відповіла Маргарет. – Ми зайшли, як тільки почули, що гупнули двері.

Доктор Брюер насупився і похитав головою.

- Раніше ви мені не брехали, — мовив він. – Я знаю що ви знову ходили до підвалу. Ви залишили двері відчиненими.

Їх брехню розкрили.

- Ми просто хотіли подивитися, — випалив Кейсі, глянувши на свою сестру, у якої був переляканий вигляд.

- Ми знайшли одяг, що належав містеру Мартінесу, — промовила Маргарет. – Тато, що з ним сталося?

- Ти про що? – здалось це питання дуже здивувала доктора Брюера.

- Чому його краватка і піджак заховані у підвалі? – продовжила Маргарет.

- Я виростив двох шпигунів, — здихнув доктор Брюер. – Йому просто було дуже жарко в низу. Мені доводиться тримати в підвалі високу температуру, щоб створювати тропічний клімат. Мартінесу стало погано від таких температур. Він зняв піджак, і кинув його на стіл. А коли йшов, напевно просто забув його.

Доктор Брюер усміхнувся.

- Його дуже вразило все що він побачив внизу. Не дивно що він забув про речі. Але я дзвонив йому сьогодні в ранці. Коли закінчу в містера Генрі, відвезу йому його одяг.

Маргарет поглянула на посмішку полегшення на обличчі Кейсі. Їй і самій стало легше від цього. Добре було знати, що з містером Мартінесом все в порядку.

Це було жахливе відчуття. Підозрювати власного батька у тому, що він завдав комусь шкоду. Але Маргарет все одно не могла довго тримати себе в руках. Страх повертався до неї кожного разу, як вона дивилась на нього.

- Я краще вже піду, — промовив доктор Брюер. Він взяв інструменти, і направився до задніх дверей. Проте спинився в кінці коридору, й озирнувся.

– Більше не повертайтеся до підвалу. Це може бути небезпечно. Добре подумайте десять разів наступного разу!

Маргарет почула як за ним зачинились двері.

Це було просто попередження? Чи пряма погроза?

Маргарет провела ранок суботи, катаючись на велосипедах з Дайен золотистими пагорбами. Сонце пробивалось через ранковий туман, і небо поступово ставало блакитнішим. Подував прохолодний вітерець, який не давав дівчатам запаритись. Вузька дорога була встелена червоними й жовтими дикими квітами, і Маргарет здавалось що вона їде кудись далеко-далеко. Немов у казці.

Вони пообідали літнім томатним супом у Дайен вдома. Після цього, вони збиралися йти до Маргарет додому, думаючи про те, як провести залишок цього чудового дня.

Доктор Брюер проїхав своєю машиною повз Маргарет і Дайен, коли ті котили свої велосипеди, обабіч дороги. Він опустив вікно, і обдарував їх усмішкою.

- Гарні новини, — крикнув він до Маргарет. – Твоя мама скоро буде вдома! Я саме їду в аеропорт, щоб зустріти її!

- Ура! Це справді круті новини! – закричала Маргарет, ледь не розплакавшись від щастя. Дівчата помахали рукою на прощання й пішли далі.

Маргарет була неймовірна щаслива. Буде так добре, коли мама нарешті повернеться додому. Нарешті хоч з кимось вдасться поговорити. Може хоч вона зможе пояснити, що відбувається з батьком.

У кімнаті Маргарет вони послушали кілька касет, погортали комікси. Близько третьої години, Дайен раптом згадала що у неї урок гри на піаніно, на який вона вже спізнюється. Вона швидко вискочила із будинку, стрибнула на велосипед і поїхала геть.

- Передавай мамі від мене привіт, — крикнула Дайен, коли вже повертала за ріг.

Маргарет постояла перед будинком, оглядаючи залиті сонцем пагорби. Вона роздумувала над тим, чим би зайнятись поки мама ще не повернулась додому. Сильний порив прохолодного вітру вдарив їй в обличчя. Вона вирішила взяти книгу, і сховатися з нею у тіні дерева, що росло на подвір'ї.

Дівчина обернулась штовхнувши двері, і якраз побачила що до неї біжить Кейсі.

- Де наші повітряні змії? – спитав він, намагаючись віддихатись після бігу.

- Змії? А я звідки знаю. Нащо вони тобі? – спитала Маргарет. – До речі...

Вона схопила Кейсі за плече, що б привернути його увагу.

- Мама повертається! Вона буде вдома десь через годину!

- Круто! – радісно скрикнув Кейсі. – Давай поки попускаємо повітряних зміїв. На вулиці якраз вітряно. Ходімо. Політаймо разом?

- Та ходімо, — погодилась вона. Цим теж можна вбити час до приїзду мами. Вона зосереджено намагалась згадати куди вони прибрали тих повітряних зміїв. – Може їх поклали в гаражі?

- Ні, — з розпачем сказав Кейсі. – Я згадав. Вони у підвалі. На одній з полиць.

Він пройшов повз неї у будинок.

- Я швидко відкрию замок і спущусь за ним.

- Кейсі, будь обережним там внизу, - крикнула Маргарет йому у слід. Він уже зник десь у коридорі.

Вона на секунду задумалась. Їй не хотілось, щоб Кейсі сам спускався у ту кімнату.

- Гей, зачекай, — гукнула вона, — я піду з тобою.

Вони швидко збігла сходами, занурившись у неймовірну спеку. Маргарет ступила в біле світло.

Здалось що рослини відреагували на їх появу. Ніби напружились і потяглись у їх бік.

Маргарет намагалась ігнорувати це. Йдучи поруч із Кейсі, вона намагалась фокусуватись лише на металевих полицях.

Полиці стояли глибоко в кімнаті. Вони були заставлені старими іграшками, не цікавими настільними іграми, ракетками для тенісу, якимись старими спальними мішками.

- Вони мають бути десь тут, — сказав Кейсі.

- Так. Я згадала як ми зносили їх сюди, — відповіла Маргарет, оглядаючи верхні полиці. Кейсі опустився на коліна, розсовуючи коробки внизу. Потім раптом піднявся, щось

тримаючи у руках.

Маргарет побачила що він дістав пару чорних туфель. І темно сині штани від костюма.

Темно-сині костюмні штани?

Його обличчя раптом зблідло, риси обличчя напружились і він впустив все на підлогу.

Підбравши штани Кейсі розгорнув їх та підняв перед собою.

- Зазирни у кишені, — порадила Маргарет.

Кейсі запхав руку у задню кишеню, і дістав звідти чорний шкіряний гаманець.

- Не можу повірити, — видавила з себе Маргарет.

Кейсі тремтячими пальцями розкрив гаманець, і поліз досліджувати його вміст. Він дістав зелену кредитку Американ Експрес і прочитав ім'я на ній.

- Це картка містера Мартінеса, — вимовив він, важко дихаючи. Він підняв погляд на Маргарет. — Ці речі належали йому.

- Тато збрехав нам, — з жахом вимовив Кейсі, дивлячись на гаманець у руках. – Я ще повірю що містер Мартінес міг піти без піджака. Але щоб він пішов без штанів і взуття.
- Але що тоді з ним сталося? – запитала Маргарет, відчуваючи нудоту.
- Кейсі з шумом закрив гаманець. Він з розпачем похитав головою, але так нічого і не сказав. В центрі кімнати, раптом застогнала рослина, налякавши дітей.
- Він збрехав, — сказав Кейсі не зводячи погляду зі штанів і взуття, що лежали на підлозі. – Батько нам збрехав.
- І що ми тепер маємо робити? – з панікою та відчаєм скрикнула Маргарет.
- Ми повинні комусь розповісти про те що тут відбувається. Але кому?
- Рослини знов застогнали. Вусики ліан немов змії поповзли землею. Листя плескало одне об одне, видаючи бридкі, вологі звуки.
- З шафи знов донісся стукіт.
- Маргарет подивилась на Кейсі.
- Ці звуки. Що це може бути?
- Вони обоє прислухались до ритмічного стукоту.
- Із шафи долинув тихий стогін. Потім до нього додався ще один. Також дуже скорботний. І обидва були схожими на людські.
- Я думаю там хтось є! – вигукнула Маргарет.
- Може це містер Мартінес? – висунув припущення Кейсі, все ще міцно тримаючи гаманець в одній руці.
- Гуп. Гуп. Гуп.
- Як думаєш, нам варто відкрити шафу? – боязко спитав Кейсі.
- Застогнала одна з рослин, ніби відповідаючи на запитання хлопця.
- Так. Я думаю ми мусимо, — сказала Маргарет відчуваючи холод по всьому тілу. – Якщо там містер Мартінес, ми маємо врятувати його.
- Кейсі поклав гаманець назад на полицю. Потім швидко підійшов до шафи.
- Рослини навпроти них, здавалось теж рухались, реагуючи на дії дітей. Донеслися звуки дихання, ще один лячний стогін. Листя почало рухатися ще активніше. Ліани поповзли до дітей.
- Поглянь, — скрикнув Кейсі.
- Бачу.
- Шафа була не просто зачинена. Вона була забита дошкою. Зверху ще висів великий замок.
- Гуп. Гуп. Гуп-гуп-гуп.
- Я пошукаю молоток, — сказав Кейсі. Тримаючись ближче до стіни, він обережно оминав рослини, щоб підійти до робочого столу.
- За кілька секунд він повернувся назад з молотком.
- Гуп. Гуп.
- Працюючи разом вони спочатку відірвали дошку. За кілька секунд зусиль, вона впала, вдарившись об підлогу.
- Стукіт з шафи став голоснішим, і ніби наполегливішим.
- Що тепер робити з замком?- запитала Маргарет.
- Кейсі задумливо почухав голову. По їх обличчя стікали струмені поту. Сперте гаряче повітря не давало їм можливості перевести подих.
- Цей замок важко буде відкрити. Він складніше ніж той що на дверях, — розгублено сказав Кейсі.
- А якщо ми просто спробуємо зірвати навіси? – запропонувала Маргарет.
- Гуп. Гуп. Гуп.
- Кейсі знизав плечима.
- Не думаю що вийде, але спробуймо.

Встромивши молоток у маленький просвіт, вони спробували вирвати їх. З цієї спроби нічого не вийшло, діти спробували з іншого боку.

- Він взагалі не поворухнувся, — розчаровано сказав Кейсі, витираючи піт з чола.

- Продовжуй тиснути, — відповіла Маргарет. — У нас вийде. Треба тиснути ривками.

Встромивши молоток знов, вони спробували ще раз.

- Здається... воно трохи змістилось, — відмітила Маргарет, важко дихаючи.

Вони продовжили навалюватись ривками. Почувся легкий тріскіт. Вони натисли ще сильніше.

Нарешті, з гучним скрипом вони вирвали замок.

- Що за ... ? — Кейсі аж впустив молоток.

Вони примружились дивлячись у шафу.

І закричали від жаху, побачивши те що було всередині.

- Ти теж це бачиш? – закричала Маргарет. Її серце шалено калатало. У неї запаморочилось в голові. Довелось навіть схопитись за дверцята, щоб не впасти на підлогу.

- Я... не можу в це повірити, — сказав тихо Кейсі. Його голос тремтів, коли він дивився вглиб шафи.

Вони разом дивились на дивину, яка заповонила всю шафу.

Хіба це були рослини?

Під тьмяним освітленням, вони згинались, корчилились, стогнали, дихали, зітхали.

Їх гілки рухались, листя ляпотіло одне об одне. Височезні рослини тяглись вперед, ніби звертаючись до Маргарет і Кейсі.

- Подивись на ось це, — скрикнув Кейсі зробивши крок назад і нашттовхнувшись на сестру. – У нього є рука!

- Оххх... - Маргарет глянула на це створіння. Кейсі мав рацію.

Висока листяна рослина мала зелену людську руку, яка стирчала зі стебла. Очі Маргарет пробіглись по рослинах у шафі.

З жахом вона усвідомила всі рослини мають людські риси. В однієї також була зелена рука, в іншої жовта рука з трьома пальцями. Ще було створіння з двома короткими ногами, на тому місці де мало б бути стебло.

Коли вони з Кейсі побачили рослину з людським обличчям, хором скрикнули.

Поміж скупчення листя, виднівся великий круглий зелений помідор. Він мав людський ніс, а з його відкритого роту виривались жалібні зітхання й стогони.

Інша рослина, з овальним листям, мала два плоди з людським обличчям. І ті роти також голосили з неймовірним болем.

- Тікаймо звідси, — закричав Кейсі, хапаючи сестру за руку й намагаючись відтягнути її від шафи. – Це божевілля якесь!

Рослини стогнали й кричали. Тягнули свої руки у бік дітей. Жовта, хворобливого вигляду рослина, здавалось задихалась і хрипіла. Інша квітуча рослина, навпаки хитаючись тягнула до них свої руки.

- Зачекай, — майже плачучи відповіла Маргарет і вирвала свою руку. Вона щось помітила на підлозі, позаду всіх цих створінь. – Кейсі, що це там? – спитала вона вказуючи пальцем.

Вона напружувала свій зір, вглядаючись в пітьму шафи.

На підлозі, позаду рослин виднілися дві людські ноги. Насправді людські.

Маргарет зробила обережний крок в бік шафи. Вона побачила що ноги були зв'язані.

- Маргарет, благаю, забираємось звідси, — простогнав Кейсі.

- Ні. Поглянь. Там хтось є, — сказала Маргарет, шулячись у глиб шафи.

- Що?

- Людина! Не рослина, — сказала Маргарет. Вона зробила ще один крок. М'яка зелена рука торкнулась її боку.

- Маргарет, що ти робиш? – спитав Кейсі високим переляканим голосом.

- Я маю побачити хто там, — рішуче відповіла Маргарет. Вона глибоко вдихнула, й затамувала подих.

Не звертаючи увагу на зелені руки що тягнулися в її бік, на крики й стогін, які видавали обличчя з помідорів, вона пробралась через рослини, у глиб шафи.

- Тато! – закричала вона.

Він лежав на підлозі. Його руки й ноги були міцно перев'язані ліанами. Рот був заклеєний широкою липкою стрічкою.

- Маргарет... - Кейсі з'явився поруч з нею. Він перевів свій погляд на підлогу. – О ні...

Тато дивився на них поглядом сповненим благання.

- Муммммум! – він простогнав, намагаючись щось сказати через кляп.

Маргарет присіла й спробувала звільнити його.

- Ні, зупинись! – закричав Кейсі й відтягнув сестру за плечі.
- Кейсі, відпусти мене! Що це з тобою? – злобно скрикнула Маргарет. – Це тато! Він ...
- Це не може бути наш тато, — відповів Кейсі, все ще тримаючи її за плечі. – Він в аеропорту! Ти що забула?
Рослини позаду них почали стогнати в унісон, створюючи страхітливий хор. Високе створіння ніби впала й намагалось повзти до відчинених дверей шафи.
- Ммгахаммгн! – продовжував стогнати тато, намагаючись вирватися з ліан що тримали його.
- Я маю його звільнити, — сказала Маргарет до свого брата. – Відпусти мене!
- Ні, — наполягав на своєму Кейсі. – Маргарет, подивись на його голову!
Вона підняла погляд на його голову. Її ніщо не прикривало. Ніякої кепки. Замість волосся, у нього теж стирчали пучки зеленого листя.
- Ми вже це бачили, — відкинула Маргарет. – Це побічний ефект, пам'ятаєш?
Вона простягла свої руки, щоб розв'язати мотузки, що сковували тата.
- Ні, не роби цього, — вперто продовжив Кейсі.
- Добре-добре, — погодилась Маргарет. – Я не буду розв'язувати його. Але хоча б просто зірву стрічку з його рота.
Вона нахилилась до нього і різким рухом зірвала стрічку.
- Діти, як радий що ви тут, — крикнув доктор Брюер. – Швидше! Розв'яжіть мене!
- Як ти тут опинився? – спитав Кейсі, ставши тримаючи руки на боках, з недовірою дивлячись на нього. – Ми бачили як ти поїхав в аеропорт.
- То був не я, — відповів доктор Брюер. – Я зачинений тут вже кілька днів.
- Що? – спантеличено перепитав Кейсі.
- Але ж ми бачили як ти... - почала Маргарет.
- То був не я! То була клята рослина, — промовив доктор Брюер. – Це створіння... Воно копія мене. Мій клон.
- Тато... - сказав Кейсі.
- Слухайте, зараз немає часу на пояснення, — квапливо відповів він, піднімаючи свою голову і дивлячись в сторону виходу. – Просто розв'яжіть мене. Швидко!
- Тобто той батько з яким ми жили... то була рослина? – важко ковтнувши слину спитала Маргарет.
- Так! Будь ласка, розв'яжіть мене!
Маргарет знову потяглась до мотузок.
- Ні! – скрикнув Кейсі. – Звідки нам знати, що ти кажеш правду?
- Я поясню вам усе! Обіцяю, — благав він. – Але потім. Зараз треба поспішати! На кону наше життя! Містер Мартінес також тут.
Маргарет перевела здивований погляд під дальню стіну. Вона впевнилась в тому, що містер Мартінес також лежить на підлозі зв'язаний з заклеєним ротом.
- Розв'яжіть мене, благаю! – тато вже майже плакав.
Рослини позаду нього також стогнали й ніби плакали.
Маргарет вже не могла просто так стояти.
- Я його розв'яжу, — сказала вона Кейсі й нахилилась, щоб розірвати ці кляті вусики ліан.
Тато вдячно здихнув.
Кейсі неохоче нахилився й почав допомагати сестрі.
Нарешті їм вдалось послабити їх настільки, щоб тато зміг вибратися. Він повільно піднявся на ноги, розминаючи все затікши тіло.
- Ох люди добрі, як би ви знали як це добре, — промовив він, похмуро усміхаючись.
- Тату, тепер треба розв'язати містера Мартінеса? – спитала Маргарет.
Але тато, безцеремонно відштовхнув дітей, і кинувся до виходу.
- Обережніше! Тато, що ти таке витворяєш? – скрикнула Маргарет.
- Ти ж обіцяв, що все поясниш, — проскиглив Кейсі.
Вони з сестрою також побігли через зарості рослин, слідуючи за ним.
- Поясню. Поясню, — важко дихаючи відповів доктор Брюер, прямуючи до купи дров, що

були звалена під дальньою стіною.

У дітей перехопило дихання коли він ухопив сокиру.

Він обернувся до них, міцно тримаючи обома руками товсте руків'я сокири. Його обличчя було максимально холодним і напруженим, коли він дивився на дітей.

- Тату... що ти задумав? – заплакала Маргарет.

Закинувши сокиру на плече, доктор Брюер почав наближатися до Маргарет і Кейсі. Він аж стогнав від зусилля, тримаючи величезну сокиру. Його обличчя почервоніло, очі були широко розкритими.

- Тато, благаю... - простогнала Маргарет, хапаючи брата за плече, і разом відступаючи у глиб джунглів.

- Що ти збираєшся зробити? – повторила вона.

- Це не наш тато, — закричав Кейсі. – Я ж казав тобі, що не треба було його звільняти!

- Він наш справжній тато! – наполягала на своєму Маргарет. – Я відчуваю що це він!

Вона вперлась поглядом в його очі, з надією знайти підтвердження своїм словам.

Проте він дивився у відповідь з якимось збентеженням, чи навіть загрозою, тримаючи сокиру під яскравим світлом.

- Тату, скажи хоч щось! – благала Маргарет. – Скажи нам хоч щось!

Перш ніж йому вдалось вимовити хоч слово, вони почули гучні швидкі кроки. Хтось спускався до підвалу.

Всі глянули в той бік.

До кімнати зайшов ще один доктор Брюер. Сердито крокуючи, він стягнув свою кепку, і поглянув у сторону дітей.

- Що ви вдвох тут робите? – почав кричати він. – Ви обіцяли мені! Ваша мама вже повернулась. Ви хочете, щоб вона...?

Неподалік від нього з'явилась пані Брюер. Вона хотіла привітатися, але зупинилась і завмерла від жаху, коли побачила цю сцену.

- Що за ...? – скрикнула вона побачивши ще одного свого чоловіка. Того що був без кепки й тримав у руках сокиру. – Не розумію...

Її обличчя було перекошеним від жаху. Вона обернулась до доктора Брюера. До того з яким щойно приїхала.

Той з докором дивився на Кейсі та Маргарет.

- Що ви накоїли? Ви допомогли йому втекти!

- Це наш справжній тато, — скрикнула Маргарет, якимось голосом який сама не впізнала.

- Я твій батько, — заревів доктор Брюер, який щойно спустився до підвалу. – Не він! Це не ваш батько! Він навіть не людина! Він рослина!

Маргарет і Кейсі нажахані відскочили назад.

- Ні, це ти рослина! – крикнув звинувачення у відповідь інший доктор Брюер піднімаючи сокиру.

- Він небезпечний! – вигукнув інший. – Як ви могли дозволити йому вибратися?

Зупинившись посеред кімнати між двома чоловіками, вони переводили погляд з одного на іншого.

Хто з них насправді був їх справжнім татом?

- Він не ваш батько! – знов крикнув версія доктора Брюера з кепкою в руці. Він зробив крок вперед. – Це лише підробка. Клон. Один з моїх експериментів, який пішов не так. Мені довелося зачинити його в шафі, бо він дуже небезпечний!

- Це ти підробка, — крикнув інший доктор, піднімаючи сокиру до гори.

Маргарет і Кейсі стояли немов паралізовані, лиш обмінюючись наляканими поглядами.

- Боже, діти, що ви наробили? – майже плачучи озвалась пані Брюер. Вона перелякано притискала руки до обличчя, її очі були повні нерозуміння.

- Що ми натворили? – тихо запитала Маргарет у свого брата.

Дивлячись божевільними очима то на одного батька, то на іншого, Кейсі був настільки наляканий що навіть не міг відповісти.

- Я... не знаю що нам робити, — нарешті зміг він видавити з себе.

Але що вони могли вдіяти в цій ситуації?

Маргарет відмітила що її тіло починає несамовито трясти.

- Його треба знищити, — крикнув доктор Брюер із сокирою, не зводячи погляду зі свого візаві в іншому кінці підвалу.

Навколо них шаруділи й тремтіли рослини. Довгі вусики ковзали по темній землі з добривами. Листя мерехтіло й ніби шепотіло.

- Поклади сокиру! Тобі не вдасться нікого тут надурити! – сказав батько з кепкою.

- Треба його знищити! – ще раз крикнув у відповідь інший доктор Брюер. Він почав крокувати вперед. У нього були шалені очі, напружене червоне обличчя. Сокира в його руках, виблискувала під білим світлом, здавалось вона була наелектризована.

«Тато якого ми знали все життя ніколи б так не вчинив» подумала про себе Маргарет «Ми з Кейсі вчинили як дурні. Ми допомогли цьому створінню вибратися із шафи. Тепер він збирається вбити нашого справжнього батька. А потім можливо і маму. Усіх нас.»

Що вони можуть тепер вдіяти?

Думки відчайдушно проносились у голові Маргарет. Вона не встигала навіть ухопитися з них.

Все сталося в одну секунду.

Дико скрикнувши, Маргарет стрибнула до доктора Брюера й вихопила сокиру з його рук. Той здивовано витріщився на неї.

Маргарет міцно стисла ручку. Тримати сокиру виявилось набагато важче ніж їй здавалось спочатку.

- Назад! – крикнула вона. – Повертайся назад!

- Маргарет, зачекай! – подала голос пані Брюер, все ще налякано завмерши на тому самому місці.

Доктор Брюер без кепки потягнувся до сокири.

- Поверни її мені! Ти не розумієш що робиш! – шалено закричав він і спробував вихопити сокиру.

Маргарет відскочила й замахнулась сокирою.

- Відійшли! Всі назад!

- Дякувати Богові! – вигукнув доктор у кепці. – Нам треба загнати його назад у шафу. Він небезпечний.

Сказавши це він наблизився до Маргарет.

- Віддай мені сокиру, — сказав він.

Дівчинка вагалася.

- Віддай сокиру, — вже грубіше наголос доктор з кепкою.

Маргарет поглядом шукала маму.

- Мамо, що мені робити?

Пані Брюер безпорадно знизала плечима.

- Я... не знаю...

- Принцеско, не роби цього, — тихо промовив доктор Брюер без кепки, дивлячись прямо в

очі Маргарет.

Принцеско?

Саме так він звернувся до неї.

Інший доктор Брюер так до її не називав.

Це означало що тато, якого вони випустили з шафи справжній?

- Маргарет, віддай мені сокиру, — промовив той що в кепці й спробував вихопити її.

Їй довелось відскочити й знов замахнутись.

- Назад! Попереджаю! Вдвох назад! – попередила вона.

- Це я тебе попереджаю, — сказав доктор Брюер в кепці. – Він небезпечний! Послухай мене, Маргарет.

- Назад! – відчайдушно закричала вона, панічно намагаючись вирішити що робити.

Хто з них справжній?

Хто? Який саме? Кого обрати?

Її очі хаотично бігали від одного до іншого. Вона помітила що у кожного з них була пов'язка на руці. І це наштовхнуло її на ідею.

- Кейсі, там біля столу я бачила ніж, — крикнула вона брату. – Принеси мені його, швидко!

Брат слухняно побіг до столу. Не знадобилось багато часу, щоб знайти його. Він лежав на полиці над столом. Ставши навшипиньки він дотягнувся до нього і швидко поспішив до сестри.

Дівчина опустила сокиру на підлогу й взяла у брата ніж з довгим лезом.

- Маргарет, дай сюди сокиру, — нетерпляче прикрикнув чоловік у кепці.

- Що ти задумала? – запитав чоловік із шафи.

- У мене є ідея, — нерішуче відповіла вона.

Зробила глибокий вдих.

Швидко підійшла до чоловіка із шафи, і вдарила його ножем в руку.

- Ох! – скрикнув він, коли лезо розрізало його шкіру.

Маргарет відсмикнула ніж, коли побачила поріз на руці.

З рани почала текти червона кров.

- Він справжній, — скрикнула вона з неймовірним полегшенням. – Тримай, тату!

Маргарет передала йому сокиру.

- Ти помилилась! – перелякано закричав чоловік у кепці. – Він обдурив усіх! Він обдурив тебе!

Доктор Брюер без кепки, рухався швидко. Схопив сокиру, зробив три впевнених кроки вперед і щосили вдарив.

Доктор Брюер в кепці широко розкрив рот і перелякано скрикнув.

Крик закінчився, коли сокира з легкістю врізалась в його тіло, розділяючи його навпіл.

З рани почала сочитися густа зелена речовина. Коли тіло з розкритим ротом впало на підлогу, Маргарет побачила, що насправді це було не людське тіло. В середині не було не кісток, ні людських органів. Там було лиш стебло.

Тіло повністю втратило пружність. Довкола розтікалась зелена рідина.

- Принцеско, все вдалось! – закричав доктор Брюер, відкидаючи сокиру в бік. – Ти вгадала!

- Це була не здогадка, — сказала Маргарет, падаючи в його обійми. – Я згадала зелену кров. Я бачила її. Однієї ночі в ванній. З рани витікала зелена кров. Впевнена що в мого справжнього тата червона кров!

- Ми цілі! – закричала пані Брюер радісно кидаючись в обійми. – З нами все в порядку! Ми вціліли!

Всі четверо злились в теплих емоційних сімейних обіймах.

- Треба ще дещо зробити, — сказав тато, відсторонюючись від обіймів. – Необхідно звільнити містера Мартінеса з шафи.

До вечора все майже стало на свої місця.

Дітям нарешті вдалось привітатися з мамою, і розповісти їй про усе що тут відбувалось поки її не було вдома.

Містера Мартінеса врятували з полону. Він з доктором Брюером ще довго обговорювали те що трапилось. Про роботу яку проводив тато. Містер Мартінес висловив повне захоплення досягненням тато. Йому не до кінця було зрозумілі всі тонкощі й деталі, але він усвідомлював що це історичне досягнення.

- Може для подальшої роботи вам буде зручніше розміститися в лабораторії в Інституті. Я поговорю з радою директорів, щоб повернути вам ваше місце, — сказав містер Мартінес. Здавалось що він кличе тата знову на роботу.

Після того, як його відвезли додому, доктор Брюер зник у підвалі десь на годину. Він повернувся з похмурим та виснаженим обличчям.

- Я знищив більшість рослин, — пояснив він, опустившись в крісло. – Мені довелося. Вони страждали, стогнали. Але це треба було зробити. Решту я знищу пізніше.

- Кожну рослину? – спитала пані Брюер.

- Нуу... є декілька нормальних рослин, — задумливо відповів він. – Лише кілька з них я зможу пересадити до саду.

Під час вечері він нарешті зібрався з силами, щоб пояснити сім'ї усе що сталося за останній час.

- Я працював над суперрослиною, — сказав він. – Намагався за допомогою електрики передати ланцюги ДНК живих істот до рослин. В один момент, я випадково порізав руку. Одразу не помітив цього, але вийшло так, що частина моєї крові потрапила до молекул

рослин над якими я працював. Коли я ввімкнув свій механізм, все це змішалось в якомусь дивному поєднанні. В результаті вийшло щось, що було частково рослиною, а частково людиною.

- Нічого собі! – вигукнув Кейсі, впускаючи вилку в тарілку з картопляним пюре.

- Не дарма ж я науковець, — похмуро усміхнувся доктор Брюер у відповідь. – Я подумав що це дуже інтригуючи й неймовірно. Не думав у той момент про наслідки й небезпеку. Я був захоплений тим, що мені вдалося створити щось абсолютно нове.

- Тобто ці рослини з обличчям... ? – почала Маргарет.

- Так. Це були мої експерименти. Я поєднував свою ДНК з кодом рослин. Але доводилось ховати усе це в шафу. Я неймовірно захопився цим. Не знаючи як далеко можу зайти, я намагався створити максимально «людиноподібну» рослину. Я бачив що мої створіння страждали. Вони були нещасті. Їм було боляче у своєму існуванні. Але спинитися не міг. У мене як ніби трохи зірвало дах. Занадто загрався у Бога.

Він зробив великий ковток зі склянки.

- Ти мені про це нічого не розповідав, — хитаючи головою, сказала пані Брюер.

- Я не міг, — сказав тато. – Не міг ні з ким цим поділитися. Це було занадто нереально для сприйняття. І в один день, я зайшов надто далеко. Мені вдалося створити майже ідентичну копію самого себе. Він був схожий на мене. Звучав як я. У нього навіть були мої думки, моя пам'ять. Майже ідеальний клон.

- Але він не був людиною. Він був рослиною, — сказала Маргарет. – Я бачила як він поглинав добрива для рослин.

- Я не кажу що він був ідеальний, — відповів доктор Брюер схилившись над столом. – У нього були недоліки. Проте він був досить сильний, і досить розумний, щоб обдурити мене. Він здолав мене й зачинив в шафі з моїми іншими творіннями. А потім зайняв моє місце. І продовжив експерименти. Коли прийшов Мартінес, клону довелось полонити і його, закривши зі мною в шафі, щоб ніхто не дізнався його таємницю.

- А голова, вкрита зеленим листям, це теж наслідок експерименту? – спитав Кейсі.

Доктор Брюер кивнув.

- Так. Я ж кажу що він був майже ідеальною копією мене. Клоном. Майже, але не зовсім.

- Але ж, тату, — сказала Маргарет, вказуючи на його голову. – У тебе теж листя на голові! Він підняв руку, й вирвав один з листочків.

- Знаю, — сказав він скривившись, — виглядає гидко. І підозріло, чи не так?

Всі мовчки погодились з цим.

- Коли я порізав руку, не тільки моя кров змішалась з рослинними молекулами. Деякі матеріали рослин також потрапили в мій поріз. Змішалась з моєю кров'ю. – пояснив він. – А машина вже була ввімкнена. Вона створила сильну хімічну реакцію між рослинними молекулами й моїми власними. Потім, за одну ніч у мене випало волосся. А на його місці майже одразу почала проростати листя. Всі трюки виконані професіоналом. Не повторяйте подібне в домашніх умовах. Воно вже потроху опадає, я думаю скоро почне відростати волосся.

Маргарет і Кейсі разом посміхнулися.

- Скоро у нас все наладиться, — сказала пані Брюер, усміхаючись до свого чоловіка.

- І буде ще краще ніж до цього, — сказав тато всміхаючись у відповідь. – Якщо Мартінесу вдасться переконати раду Інституту, мені повернуть роботу, я повернусь до лабораторії, і ми перетворимо підвал на найкращу у світі ігрову кімнату!

Діти від цієї новини загорілись!

- Головне що ми живі та в безпеці, — сказав доктор Брюер, обіймаючи дітей. – І все це завдяки вам двом!

Це була найщасливіша вечеря, яку Маргарет лиш могла пригадати. Після того, як прибрали зі столу, всі пішли на вулиці їсти морозиво.

Вони повернулись до хати близько десятої години вечора.

Доктор Брюер попрямував до підвалу.

- Куди це ти зібрався? – підозріло гукнула до нього дружина.

- Просто хочу закінчити з рештою рослин, — запевнив її доктор Брюер. – Хочу переконатися що я з усім розібрався, і ця жахлива сторінка нашої історії вже перегорнута.
До кінця тижня більшість рослин було знищено. Величезна купа листя, коріння й стебел спалювалось на багатті, яке здавалось не затухало цілодобово.
Кілька маленьких рослин, пересадили на вулицю. Все обладнання і механізми з підвалу було демонтовано та вивезено до Інституту.
Вже в суботу вся сім'я щасливо обирала більярдний стіл в нову ігрову кімнату.
В неділю Маргарет знов стояла на задньому подвір'ї й насолоджувалась прекрасним пейзажем золотистих пагорбів.
У неї було так спокійно на душі.
Така краса довкола. Так тихо і мирно.
Усмішка раптом зникла з її обличчя, коли вона почула якийсь тихий шепіт біля своїх ніг.
- Маргарет...
Вона поглянула вниз й побачила маленьку жовту квітку, що терлась об її ногу.
- Маргарет, — прошепотіла квітка. – Допоможи нам. Будь ласка, допоможи. Ти помилилась.
То не твій справжній батько. Це клон.